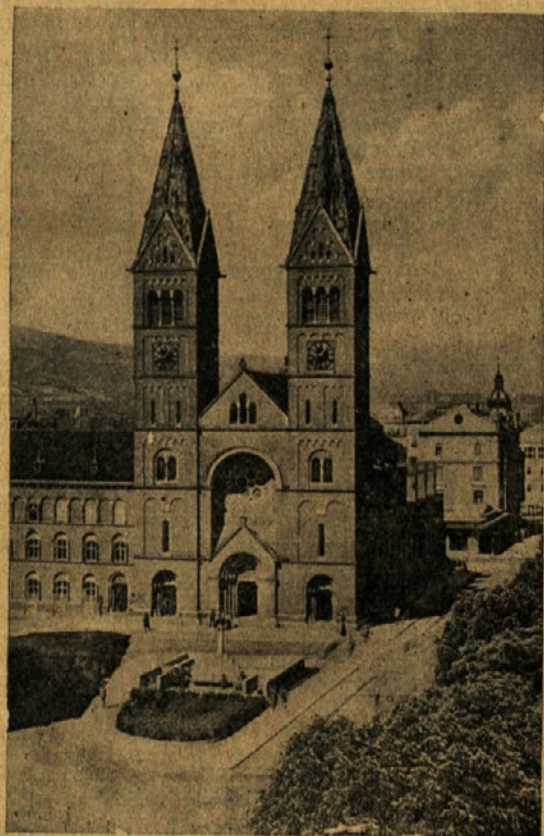

z vrtov
SV. FRANČIŠKA

Letnik LVI

Marec 1939

Štev. 3

Vsebina 3. štev.: Naslovna slika: Franciški samostan Maribor. — Molitev za pripravo na kongres Kristusa Kralja v Ljubljani 65. — Pripravimo se na kongres Kristusa Kralja! 66. — V delavnico sem tvojo zrl... 68. — † Dr. Janez Francišek Gnidovec, C. M., škof skopljanski 70. — Ne vem, ali je bilo prostovoljno... 72. — P. Angel Sattler — zlatomašnik 74. — Novi naročniki 74. — Apostolat tretjega reda 75. — Krščanska teorija in praksa 77. — Za postni čas 78 — Sestanek voditeljev tretjega reda v Ptuju 79. — Apostol velemesta 81. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 81. — Duhovniška sobota 82. — Sv. Peter Regalat spoznavalec prvega reda 83. — Življenje kapucinskega brata Jurija 84. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 85. — Franciškova mladina 88. — Naše sestre Marijine misijonarke 89. — Razgled po svetu 91. — Nova tretjeredna tiskarna 93. — In naj molijo za mrtve 94. — Pax et bonum 95.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Feliks Tavčar, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajšek, O. F. M. Uredništvo in Upravištvo »Cvetja« Ljubljana, Franciški samostan. Številka ček računa za Jugoslavijo: 11,495. Natisnila Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

M a r e c

1 S		Kvatre, od dneva.	17 P		Sv. Patricij šk.
2 Č		B. Neža Praška 2. r.	18 S		Sv. Salvator 1. r., Ciril J.
3 P	VO. PO.	Kvatre, Spom. sv. križ. pota	19 N	VO. PO.	4. postna
4 S		Kvatre, Sv. Kazimir, Lucij			Sv. Jožef ženin Mar. Dev.
5 N	PO.	2. postna.	20 P		Mol. in sv. maša Sv. Jožefa
		Sv. Janez Jožef 1. r.	21 T		Sv. Benedikt op.
6 P	PO.	Sv. Koleta 2. r., Perpetua.	22 S	PO.	Sv. Benvenut 1. r.
7 T		Sv. Tomaž Akv., c. uč.	23 Č	Čm.	od dneva.
8 Š		Sv. Janez od B., sp.	24 P		Sv. Gabriel nadang.
9 Č	PO.	Sv. Katarina 2. r. Franč. R.	25 S	VO. PO.	Oznanenje Marijino.
10 P	Čm.	Štirideset muč.	26 N	PO.	5. postna tih.
11 S		B. Janez in Krištof 1. r.			B. Didak Jožef 1. r.
12 N		3. postna	27 P		Sv. Janez Damašč. c. u.
		Sv. Gregorij pp. in c. uč.	28 T	PO.	Sv. Janez Kapistran 1. r.
13 P	Čm.	B. Agnel 1. r.	29 S	Čm.	B. Ivana Malijska 3. r.
14 T		od dneva, Prenos sv. Bonav.	30 Č	PO.	Sv. Peter Regalat 1. r.
15 Š		od dneva	31 I		Sedem žalosti Mar. Dev.
16 Č		od dneva			

Razlaga kratice:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

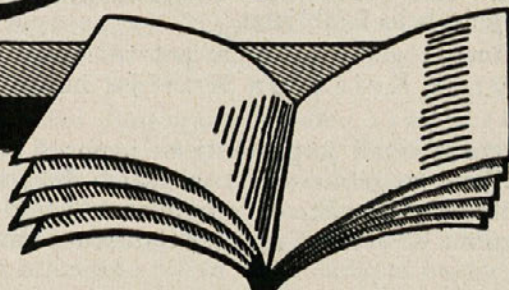
*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-III.
Marec

Molitev za pripravo na kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

Vsemogočni večni Bog, ki si v svojem ljubljennem Sinu, Kralju veseljstva, hotel vse obnoviti: daj milostno, da se vse družine narodov, ki so po grehu ranjene in razdvojene, podvržejo njegovemu sladkemu kraljevanju.

Gospod Jezus, blagoslovi kongres!

Marija, pomoč kristjanov, sprejmi ga v svoje varstvo. Amen.

KRISTUS, NAŠ KRALJ NAJ ŽIVI!

Tretjeredniki! Molite to molitev vsaki dan privatno in pri vseh tretjerednih pobožnostih javno, na glas!

Pripravimo se na kongres Kristusa Kralja!

Letos bo Ljubljana in z njo vsa Slovenija zelo počeščena. V dneh od 25. do 30. julija bo v slovenski prestolici svetovni mednarodni kongres Kristusa Kralja. In v teh dneh bodo oči vsega katoliškega sveta vrpte v našo tolikanj ljubljeno belo Ljubljano.

Pred vas stopam, da vam samo s par potezami začrtam, kaj pravzaprav hoče kongres Kristusa Kralja in kaj je njegova vzvišena ideja.

Brezbožni internacionali je postavljena nasproti katoliška internacionala in iz Ljubljane bo odmeval v kongresnih dneh klic: »Katoličani vseh deželá, združite se!« Združite se v boju za najvišjo srečo človeštva! Združite se pod žezlom Kristusa Kralja! Kristus naj zavlada vsemu svetu!

Kljub temu, da smo katoličani številčno v premoči, nimamo z ozirom na svetovne dogodke odločilne besede. 15 milijonov judov ima veliko večji vpliv, kot mi katoličani, ki nas je 400 milijonov. Par milijonov prostozidarjev pa svet takorekoč vlada.

Kdo je temu kriv? Gibčnost nasprotnikov, še bolj pa naša zaspanost. Nam manjka katoliške skupnosti. Če bi bili enotno organizirani, bi bila katoliška stvar nepremagljiva in bi ne bilo sile, ki bi mogla katolištvo na njegovem zmagovitem pohodu zadrževati. Mnogi izmed nas so bolj nacionalisti kakor katoličani: vzemimo nemški, francoski in poljski katoličan se čuti najprej Nemca, Francoza in Poljaka, potem šele katoličana. Narodnost je na prvem mestu, katoličanstvo šele na drugem. Ta narodna razcepljenost je naša velika slabost.

Ena izmed glavnih nalog ljubljanskega kongresa je: združiti vse katoličane. Vsi se moramo čutiti eno veliko družino otrok božjih in eno močno vojsko, kakor to želi sv. oče. Postati moramo dobro urejena, strnjena bojna vrsta proti sovražnim silam. Vsi kakor ena moč moramo stati za sv. očetom, našim vodnikom in knezom miru. Papeštvo uživa tudi danes pred svetom velik ugled. Če pa se papežev glas zgubi in če ni nanj od naše strani nobenega odmeva, tedaj tudi papežev glas nima udarne moči. Kar papež razglasi, za to moramo vsi katoličani po vsem svetu kakor iz enih ust dvigniti svoj glas. Kristusov namestnik mora biti vojskovođa, na čigar migljaj je vsak trenutek pripravljenih skočiti 100 milijonov katoličanov na noge.

Če bomo Kristusu resnično zvesti in če se bomo borili za njegovo gospostvo, potem bomo premagali vso človeško zlobo, ki je naperjena proti nam.

Vsak kongres Kristusa Kralja naj bi pripomogel, da bi se narodi med seboj sporazumeli in pobratili. Kongresi Kristusa Kralja morajo biti kongresi bratstva narodov. Slovani, Germani, Romani — vsi naj bodo velika božja družina. Temi sovraštva narodov moramo postaviti luč ljubezni med narodi nasproti.

Ljubljanski kongres pa mora biti tudi veličastna proslava Kristusa Kralja. — Ako mi molčimo, bo kamenje vpilo. Da ne bo treba kamenju govoriti, bomo klicali mi: »Kristus Kralj naj živi!« Ves svet mora vedeti, da je Kristus gospod vesoljnega človeškega rodu, da je njegov nauk edino pravi in da je zveličanje le v njegovem

imenu. — Katoličani smo vse preveč skromni, molčeči in neodločni, sovražniki božji pa kriče na glas. Prevpijejo nas s svojim krikom: »Nimamo kralja! Nečemo ga! Proč ž njim!« Odgovorimo tej množici z ljubljanskim kongresom in povejmo vsemu svetu: »Imamo Kralja! Kristus naš Kralj naj živi! Njegovi smo vsi!« Ta klic mora prepiti hrup sveta. Preglasiti mora drdranje koles, motorjev, nabijanje jeklenih kladiv; preglasiti mora nesramne plesne veselice, predrzno posmehovanje in norčevanje! Preglasiti mora vse anarhistično revolucionarno kričanje krivičnih mogočnjakov! Preglasiti kričavo, bogomrzko učenost in znanost ter nevednost in laž.

Ves svet naj sliši osrečujoče besede: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne hodi po temi. — Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi.« »Glasnik sem velikega Kralja«, to je bila vsebina življenja sv. Frančiška. — Prav to izrečno želi tudi od nas sv. oče v okrožnici »Quas primas«: »Čim bolj ljudje na mednarodnih shodih sramotno molče o presladkem imenu našega Odrešenika, tem glasneje moramo mi vzklikati njegovo ime in povsod oznanjati pravice njegovega kraljevskega dostojanstva in moči.«

Kaj stori mogočna manifestacija, nam je jasna priča evh. kongres v Buenos Airesu. V tem versko najbolj zanemarjenem mestu je vžgal kongres silen ogenj verske gorečnosti. V mestu, kjer so šole brez verouka, je prišlo čez 108.000 otrok k sv. obhajilu. K službi božji za može (pričakovali so jih 40.000) jih je prišlo 500.000. Duhovniki so spovedovali ne le po cerkvah, temveč tudi po stanovanjih, gostilnah, cestah... Tu vidimo jasno, koliko dremajočih sil se da z močno versko prireditvijo zbuditi, koliko mrtvih k novemu življenju obuditi. — Tako veličastno prireditev moramo pripraviti letos tudi v Ljubljani.

Kongres Kristusa Kralja pa nikakor ne sme biti samo sijajen slavnat ogenj, temveč mora zvršiti tudi krepko praktično delo. Posvetovati se bo treba o skupnih zadevah, pregledati verski položaj po svetu, opozarjati na nevarnosti, dajati pobude in smernice, navažati zglede, izdelovati načrte, kako pobijati kraljestvo satanovo in kako pomagati Kristusovi stvari do zmage. Z eno besedo na kongresu bo treba napraviti načrt, kako svet za Kristusa osvojiti.

Svet postaja vedno bolj brezverski; pogledjmo samo Rusijo in Nemčijo, pa imamo dokazov na pretek. Na svetu vlada zato sama zmešnjava in grozi mu strašen polom. Ali ni nobene rešitve? Nobenega sredstva proti temu? »To je z maga, ki premaga svet naša vera«, nam odgovarja Evangelist. Končni namen kongresa Kristusa Kralja je torej notranja, duhovna stran: katoličane pripraviti, da bi živeli po veri.

Pokristjanjenje sveta v prvih treh stoletjih je nekaj čudovitega. Poleg nadnaravne pomoči je bila notranja moč krščanstva tista, ki je premagala vse ovire in preganjanja. Kreposti, z gledno življenje po veri, ljubezen, požrtvovalnost, premagovanje, zaničevanje vsega posemeljskega in celo smrti — to so bile moči, katerim se svet ni mogel zoperstavljati. Kristus Kralj je zmagal.

Zdaj smo zopet sredi poganskega sveta. Če hočemo torej to poganstvo premagati, nas čaka enako težka naloga kot prve kristjane. Zato pa moramo uporabljati tudi ista sredstva. Vrniti se moramo k prvemu krščanstvu, vzbuditi prvotnega krščanskega duha, poži-

viti nauk Kristusov v vsej njegovi čistosti in pristinosti.

Vzvišene so naloge ljubljanskega kongresa Kristusa Kralja.

Položimo na oltar svoje molitve, dobra dela in zlasti trpljenje, da bo kongres odlično izpolnil te naloge.

Tudi proti nam stega sovražnik svoje kremlje, da bi nam ugrabil Kralja. Naš odgovor naj bo:

Ne damo tebe nikdar,
naš Kralj, za ceno nobeno!
Prisego kličemo eno:
Vekomaj naš si Vladar.
Naš Kralj naj živi!
Njegovi smo vsi.

P. HUGO:

V delavnico sem tvojo zrl . . .

V delavnico sem tvojo zrl, sv. Jožef! In kar sem videl, kar sem slišal, je tako različno od onega, kar se opaža in čuje po toliko naših delavnicah. Tudi v tvoji vsestransko ubožni delavnici je pot zalival težaško, slabo plačano delo, kot v toliko današnjih. Toda v njem sem, kljub vsemu uboštvu, trdemu delu in njegovim pičlim sadovom, videl toliko tihe sreče. Videl sem jo, pravim, žarečo iz tvojih oči, odsevajočo iz tvojega potnega obraza, odmevajočo iz tvoje tople besede in občutene hvalnice.

Kako vse drugačni prizori se nudijo mojim očem in kako različni odmevi udarjajo na moja ušesa po toliko naših delavnicah. Srca delavcev so brodeči in kipeči vulkani. Gnev jim iskri iz oči, komaj kročena onemogla jeza jim sije iz obrazov. Roka se jim ob mislih na socialne krivice krči v pest. Zobje jim sikajo kletev. Zagrenjena čustva jim prekipevajo v revolucionarno pesem. Da vsaj trenutno na vse te tuge in tegobe pozabijo, brundajo predse kako veselo pivsko, ali zaljubljeno.

Sv. Jožef! Kakor tebi, tako se tudi meni ta delavska množica smili. Njeno gorje je pri takem duševnem razpoloženju še grenkejše, njeni težaški žulji še bolj skeleči. Prosim te, daj mi ključ do tiste skrivnostne sreče, ki si jo pri enakem, če ne slabšem položaju užival ti. Ponesti ga hočem v njihove delavnice in jim pokazati tista tajinstvena vrata, skozi katera tudi oni lahko pridejo do te sreče. Vem, mnogi bodo ta ključ odklonili, že če jim bom povedal, da sem ga od tebe dobil. Preveč so zaslepljeni. Vem pa tudi, da jih ni malo, pri katerih je le skorja raskava, srca so pa dobra in še dovzetna za pameten svet . . .

Ključ bi rad do moje tihe sreče, kljub pomankanju vseh časnih pogojev zanjo, da ga poneseš mojim delavskim tovarišem in še njim odpreš vrata do te sreče? Prav rad ti ga dam. Saj on, ki ga je meni dal, moj tesarski pomočnik, a obenem moj božji Učenik, ga ni dal samo zame, ampak za vse, posebno še za uboge trpine, katerim je v prvi vrsti prinesel svojo božjo blagovest. »Ubogim se evangelij oznanja,« (Mt. 11, 5.) To je navedel kot dokaz za svoje mesijanstvo.

Poslušaj tedaj! Svoj čas je tudi mene tu in tam hotela objeti neka zagrenjenost, da si moram kot kraljevi potomec z lastnimi rokami služiti

svoj pičli vsakdanji kruh. Le ob zavesti, da je tako volja Najvišjega, sem ohranil dušno ravnovesje. Ko je pa božji Sin; kot sin človekov, mene, navadnega težaškega delavca, izbral za svojega variha in krušnega očeta. Ko je sam postal moj pomočnik pri tem težaškem delu in je z menoj in mojo deviško zaročenko, prav tako obubožano, delil vso skromnost in pomanjkanje delavske družine, od tedaj sem ponosen na svoj delavski stan, nizko delo in skromno življenje. Niti na misel mi ne pride kraljevsko veličje in razkošje mojega pradeda Davida.

A moj učenec in Učenik me je z besedo in z gledom naučil še nekaj drugega. To, da ni veliko na tem, kaj kdo dela, kaj imenitnega ali kaj vsakdanjega, v človeških očeh malo pomembnega. Delo je lupina, telo. Njegovo jedro, duša je namen in nagib. Najnižje težaško delo, storjeno z dobrim namenom, rojeno iz nadnaravne ljubezni, je v očeh božjih neizmerno dragocenejši, kot na zunaj sijajna dela, a brez te božje duše. Jaz sem se pri vsem svojem dejanju in nehanju držal njegovega naročila, ki ga je pozneje sv. Pavel vsem sporočil: »Ali torej jeste ali pijete, ali kaj delate, vse delajte v božjo

Mojster sv. Jožef in njegov Pomočnik-Učenik.

slavo.« (1. Kor 10, 31.) »In vse, kar delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa in po njem zahvaljujte Boga in Očeta.« (Kol 3, 17.) V tem je vsa skrivnost moje proletarske sreče, kot bi danes dejali.

Kako enostaven ključ do proletarske sreče, kljub proletarski mizeriji! Da bi le vsi hoteli stegniti svojo žuljevo roko po njem. Kmalu bi začutili, kot da bi jim hladeč balzam kapljal na skeleče žulje. Tista grenka zavest, iz katere poganja ves njihov proletarski gnev, zavest, da so sužnji vampirskega kapitalizma, bi se prelila v sladko zavest: v prvi vrsti delam za Boga in za svojo dušo, ne za tiste beraške dinarje, ki mi jih kapitalist milostno plačuje. On daje stotinko tega, kar zanj naredim. Bog mi bo stotero plačal, kar bom zanj storil.

Kako velik razloček je med takim delavcem Jožefovega vzora in med onim Marksovega vzora. Ta, materijalist, je v resnici suženj kapitalista, naj se temu še tako protivi in prizadeva zdrobiti suženjske verige. Delavec po Jožefovem vzoru je svobodnejši kot kapitalist sam, kaj šele njegov socialističen delavec. Ta dva sta sužnja materije, oni je visoko dvignjen nad njo. Onadva se klanjata trinogu mamonu, on pravemu Bogu, ki je neustvarjena svoboda. Proti zaslužjenju materiji za Boga ustvarjeno

srce protestira, v vsem njega iščoče srce pa jubilira. Zato delavec Marksovega vzora, ne bo nikoli zadovoljen, magari da svojo pravdo s kapitalizmom na celi črti dobi. Delavec Jožefovega vzora je zadovoljen, če kapitalistu iztisne vsaj toliko, da more sebe in svoje pošteno preživljati in brez skrbi gledati v bodočnost.

Vsaj tebi, krščanski delavec ne bodi vzornik Marks, ampak sv. Jožef. On je bil vteleseno tisto lepo pravilo: Moli in delaj! Zato je v njegovi borbi nazareški hišici, kljub vsemu siromaštvu, vladala večja zadovoljnost in sreča, kot v sodobnih jeruzalemskih palačah, pri vsem udobju in razkošju. Moli in delaj, bodi tudi tvoje življensko pravilo. Že zjutraj preden greš na delo, mu vdihni nadnaravno dušo dobrega namena. Ne ubijaj je čez dan s kletvijo, ali s kakimi drugimi strelicami duha teme, če ti tudi kot muhe brne okrog glave! Kajti to bi se reklo samega sebe ropati lepšega zaslužka, kot je tistih ubogih par dinarjev, ki ti jih delo vrže. Bogu posvečeno delo je samo molitev. In tako delo se ne rentira samo na onem svetu, čeprav tam preko vsega človeškega pojmovanja. Že tu se bogato obrestuje, kot tako lepo poje tista pesem:

Z Bogom začni vsako delo,
da bo dober tek imelo.
Z Bogom delo dokončaj,
imaš tu že sladki raj!

P. HUGO:

✚ Dr. Janez Francišek Gnidovec, C. M. škof skopljanski

Ko se je v petek, 3. febr. raznesla vest, da se je v ljubljanskem Leonišču tisto jutro iztekla njegova križeva pot, smo bili menda vsi, ki smo ga kolikortoliko poznali, ene misli: Na zemlji imamo enega svetnika manj, v nebesih pa enega več. Zato nam kar ni hotelo prav od srca molitev za pokoj njegove duše. Rajši bi pomolili k njemu za blagor lastne duše. Jaz sem se sicer le dvakrat v življenju z njim srečal, a sem čutil, da sem se srečal z živim svetnikom.

Prvič je bilo to že pred davnimi leti. On je bil takrat kaplan v Vipavi, jaz pa študent v Ljubljani. Slučajno sem med samimi Vipavci stanoval. Tudi naš sedanji g. ban je bil med njimi. Kot očetovski prijatelj dijakov, posebno še svojih, jih je nekoč prišel obiskat. Našel je pa doma samo mene Gorenjca. Kam so se prav takrat njegovi fantje potegnili, ne vem več. Le to vem, da sem mesto njih jaz kronco v dar dobil, ki je bila takrat za dijaka že premoženje.

Pa mi ni radi kronce ostal v neizbrisnem spominu. Bila je njegova ponižnost in prijaznost, s katero se je z menoj ubogim dijačkom, razgovarjal, kot da bi iste šolske klopi ribala. Saj prijaznih in ljubeznivih duhovskih gospodov sem že prej več srečal. Toda ob nobenem mi duhovniški vzor, o katerem so mi mati vedeli toliko lepega povedati, ni v tako živi sli-

ki stopil pred oči, kot ob njem. Je bila pač njegova skromna ponižnost in ljubezniva prijaznost, tudi napram najnižjim, tako izrazit odsev in odmev njegovega božje ljubezni prežetega srca, da ti je izsilil spoštovanje.

Drugič sem ga srečal v New Yorku, ko se je l. 1926. kot škof s slovensko skupino vračal s chičaškega evharističnega kongresa proti domovini. V slavnostnem sprevedu smo stopali v tamkajšno slovensko cerkvico. Na najčastnejšem mestu seveda blagopokojni škof Dr. Jeglič, še ves zravnani in zavedajoč se, da je med svojimi duhovnimi otroci, takorekoč še onstran morja njihov višji pastir. Pred njim je šel kot skromen jagenček škof Dr. Gnidovec.

Tu sem imel priliko nekaj drugega nazorno gledati. Tisto, kar uči dogmatika, da milost ne uničuje narave, ampak z njo in po njej deluje in jo spopolnjuje. Jeglič in Gnidovec, oba svetnika, a tako različna po značaju in nastopu. Jeglič po naravi grčav gorenjski hrast, po milosti ognjeviti Pavel. Gnidovec po naravi mehka dolenjska lipa, po milosti ljubeznivi Janez. Jegliču si se približal kot dobremu očetu, Gnidovcu kot ljubeči materi.

Čula se je sodba, da je Dr. Gnidovec premehke in premile narave za skopljansko škofijo. Z zgolj naravnega stališča so dotični imeli svoj prav. Niso pa imeli prav, ker so ga zgolj s tega stališča presojali. Kajti njega je že takrat milost čisto prekrvasila. Ona pa ne zna svetnikov delati samo iz odporne hraševine, kot je bil Jeglič, ampak tudi iz mehke lipovne, kot je bil Gnidovec. Vsak svetnik, bodi iz tega ali onega materiala, je heroj, je junak, katerega dela, ki jih vrši, vzbujajo tem večje občudovanje in spoštovanje, čim manj se zde njegovi naravi sorazmerna.

Gotove naravne lastnosti so pri graditeljih - voditeljih božjega kraljestva na zemlji, pri škofih, sicer zaželjive, se deloma tudi zahtevajo. Toda glavne vloge, kot pri gradnji in vladanju zemeljskih kraljestev, ne igrajo. Cerkev, v celoti in v svojih posamnih edincih škofijah, je kot božja družina vedno lepše procvitala pod vodstvom voditeljev svetnikov, kot voditeljev diplomatov. Iz tega prepričanja je papež Klement XIII. zavrnil odpoved škofiji sv. Alfonza, češ, da radi starosti in boleznini ni več kos škofovskim dolžnostim. Odgovoril mu je: »Molitev z Vaše bolniške postelje za škofijo bo vspešnejša, kot nje najvestnejša vizitacija!«

Spričo tega lahko rečemo, da je skopljanska škofija prav takega škofa, kakor je bil Dr. Gnidovec, potrebovala. Saj je bila in je deloma še v pravem pomenu misijonska škofija, čeprav na prelomu med zapadom in vzhodom, tedaj v območju tisočletne krščanske kulture. Človek se prav čudi, če bere tamkajšnja misijonska poročila. Prvi trenutek ima vtis, da bere Baragova misijonska poročila iz indijanske divjine. Vse pogoje za kako urejeno dušno pastirstvo je bilo treba šele ustvariti. Samo mož svetniške samoopovedi, brezpridržne požrtvovalnosti in apostolske gorečnosti se more v taki misijonski loži uveljaviti. Vse te lastnosti pa so v najlepšem razcvitu dičile pokojnega škofa.

Svojih lastnih telesnih potreb skoro ni hotel poznati. Do skrajnosti, da preko skrajnosti jih je omejil. Kadar so ga lačne duše zaposlevale, takrat je sploh pozabil na lastni telesni kruh. Spovedovanje od ranega jutra, pozna velika maša, po njej pa zopet spovedovanje, ali kako drugo misijonsko opravilo, brez zajterka preko poldne, to je bilo zanj nekaj navadnega. Sicer so bili pa drugi vedno bolj potrebni kot on sam.

Prav tako je bilo tudi glede počitka. Dokler ni bilo dušam zadoščeno, toliko časa si ga ni privoščil, če se je tudi onemogel zgrudil. Nekoč ga je žandar nezavestnega našel ob misijonskem potu. Čul je ob njem, dokler se

ni zbudil. Dal mu je blagoslov in smehlja je pristavil: »Škofu se ne more ničesar zgoditi!« Pa je šel dalje za dušami. Kajti on ni bil samo škof, ki bi v svoji škofijski rezidenci čakal na poročila dušnih pastirjev. Sam je bil misijonar župnik, kaplan in često še mežnar v eni osebi. Vsako dnevno in nočno uro je bil pripravljen pohiteti k bolniku. Drugim je privoščil počitek, sebi ne. Kajkrati je sam v nočnih urah jezdil po ogroženih potih k dušam. Nekoč ga je baje samo križ, ki se je zasvetlikal, obvaroval žandarske krogle. A ni poznal nikake nevarnosti, če je šlo za duše. Saj: »Škofu se ne more ničesar zgoditi!«

Kaki tatovi, ali roparji, bi bili pri njem pač slabo naleteli, naj bi ga bili že doma, ali na poti presenetili, razen, če bi ga bili slučajno zajeli, ko je ravno dobil plačo, ali kako misijonsko podporo. Denar se pri njem ni utegnil pogreti. Takoj se je raztočil med navadne in božje upnike, ubožce. Koliko teh je bilo manj potrebnih kot on. Zlorabljali so ga. Je bil na to opozorjen. Pa kaj je dejal: »Kar dam, dam Kristusu, ki me v podobi ubožca prosi.« Ko je že nekoč prej smrtno obolel, so mu menda namignili, naj uredi svoje časne zadeve. A je odgovoril: »Menim, da niti tale postelja, na kateri ležim, ni moja.«

Po naravnih poti je spričo njegove samoodpovedi in žrtvovanja za druge sploh težko umeti, kako je mogel pri svojih šibkih telesnih silah nad 14 let vse to zdržati. Njegova moč je bila pač v Gospodu. Srkal jo je iz njenega neusahljivega vira, iz presvete Evharistije, ki je bila življenje njegovega življenja. Iz nje zajeta ljubezen mu ni dala ne miru ne pokoja. Čeprav je telo protestiralo, da ne more in ne more več. Ljubezen je rekla, da mora in je moralo, dokler je moglo. Se je menda tudi on, kot pred njim sv. Karol Boromej in pozneje sv. Alfonz Lig. držal pravila: »Škof nima pravice iti v posteljo, če ni bil prej tri dni bolan!« Šele ko je svečnik njegovega življenja zmanjkalo stenja in voska in se ni dalo ničesar več prisiliti, je klonil in dejal: »Zdaj grem domov — umret!« In tako se je zgodilo.

Če se je zadnje dejanje njegovega življenja že moralo prehitro odigrati, vsaj hvala Bogu, da se je odigralo v domovini in da mu je ona postlala zadnjo posteljo. Prepričani smo namreč, da to ni njegova zadnja postaja na tem svetu. Ta bo prej ali slej oltar. Ko bil umrl v svoji škofiji in bi bila ona v posesti njegovih telesnih ostankov, bi imela njegova rodna ljubljanska škofija pri procesu za blaženega in svetnika prav tako vezane roke, kot jih ima glede Barage.

Skopljska škofija, za katero se je izživel, ima itak dosti spominov nanj. Kajti če bi o tem, kar je tam naredil, ljudje molčali, bi kamni govorili: cerkva, šol, sirotišnice, semenišča i. t. d. Sicer se pa tudi njegove ovčice zavedajo, da so tu zgubile svetnika in se tolažijo, da so tam dobile priprošnjika. Naj jim Bog nakloni pastirja njegovega duha!

P. ANASTAZ:

Ne vem, ali je bilo prostovoljno . . .

To je zelo pogosti dvom duš, ki se smrtnega greha ogibljejo, ali bi se ga vsaj rade. Ker si ne znajo odgovoriti, se zatekajo k spovedniku, češ: bolje in varneje je. Resnica je to; res je pa tudi, da ni dobro, če kdo svoji sodbi ničesar ne zaupa.

Torej slabe misli, nespodobne skušnjave. Nепrestano nas zalezujejo in nadlegujejo. Ne dajo nam miru. Rekli smo že, da o grehu ni govora to-

liko časa, dokler se ti ne zaveš, kaj misliš, kakor tudi sladkosnedni Janezek še ne greši, dokler se ne odloči za tatvino.

Kaj pa, če bi se Janezek premagal: Ne bom kradel; Bog me vidi? Toda skušnjava bi trajala naprej; vedno znova bi mu nekaj govorilo: zemi! Janezek se kar odločno bojuje in ne vzame. To je podoba duše, ki jo še kar naprej mučijo skušnjave. Najprej ni vedela zanje in zato ni mogla grešiti. Ko se jih je zavedla, jih je odpodila kot sitno muho, ker ne mara takšnih misli. Kar vedno silijo nazaj, da človeka že skoraj mine potrpežljivost in začne obupavati: »Oh, saj je že zdavnaj smrtni greh, ker mi ta nadloga ne da miru.«

Le počasi! Še nisi začel radovoljno, to je prostovoljno misliti. Zato sploh ni nobenega greha. Celu zasluženje imaš, ker se bojuješ zoper te misli. In toliko večje zasluženje, čim hujše so skušnjave, čim dolgotrajnejše so in čim stanovitnejše se jim ustavljaš.

Zgled je sveta Katarina Sienska. Imela je dolgo časa silno ostudne misli, zoper katere se je ves čas vztrajno borila. Tu pa se ji prikaže Zveličar. »Kje pa si vendar bil, moj nebeški Ženin, da si me tako pustil v teh grozних skušnjavah?« »Bil sem pri tebi,« ji odgovori Jezus. »Kako si mogel biti pri meni sredi tega ostudnega blata, v katero se je moja duša pogreznila?« »To blato te ni omadeževalo, ker te ga je bilo strah. Zato je boj, ki si ga prestala, zate vir neskončnih zaslug. In le ker sem jaz bil pri tebi, si ti zmagala.« Z drugo besedo: Ker nisi v te skušnjave privolila, nisi grešila. Ker si se odločno vojskovala zoper te silne skušnjave, zato si s tem bojem zadobila prav posebno zasluženje.

Isto velja o skušnjavah zoper vero, o raznih verskih dvomih, ki so posebno danes, v časih verskega sovraštva, prav zelo pogostne.

Ponovimo zato še enkrat: Niso greh slabe misli, tudi slabi občutki še ne; šele takrat postane to greh, kadar začneš imeti rad.

Zelo dobro nam to pojasni zgodba o svetem mučencu Filemonu. Poganski sodnik v nekem egiptovskem mestu je ukazal ujeti več kristjanov, med njimi tudi Filemona; hotel jih je prisiliti, da bi zatajili vero v Kristusa in jim grozil s strašnimi mukami. Tedaj ga prosi Filemon za besedo: ima mu nekaj važnega povedati. Sodnik mu veli, naj govori. Tedaj prosi Filemon sodnika, naj ukaže prinesiti bronast kotel, lok s puščicami in majhnega otroka. Ko je vse na mestu, posadi otročiča v kotel in ga pokrije. Nato naroči, naj s puščicami streljajo na otroka. Čisto razumljivo je, da se vse puščice odbijejo in popadajo na tla. Potem odstrani Filemon pokrov in reče sodniku: »Poglej, ta otrok je kljub vsemu streljanju vanj nepoškodovan. Prav tako je z nami kristjani. Naše telo je kakor ta posoda; v njem je duša kakor otrok v kotlu. Čeprav lahko mučiš in umoriš telo, duše ne moreš umoriti.«

Podobo lahko prenesemo na same sebe in dobimo pravkar razloženi nauk: Če se zavarujemo z močno, nepremagljivo voljo, nam ne more škodovati nobena še tako besneča skušnjava.

Da smo greh napravili, smo torej morali vedeti, kaj delamo; neobhodno potrebna je bila tudi svobodna, prostovoljna odločitev. Preostaja govoriti še o tem, kaj je zoper božjo voljo. Katekizem namreč pravi: Greh stori, kdor vedoma in prostovoljno kaj stori zoper božjo voljo. To razmišljanje bomo nadaljevali prihodnjic.

Ustanovitelji nove tiskarne s prispevkom 1000 din so postali: Tretji red Sv. Trojica v Slov. gor., Tretji red Kamnik, Tretji red v Ljubljani in dve ljubljanski tretjerednici.

P. Angel Sattler -- zlatomašnik

V nedeljo 15. jan. je opravil svojo slovesno zlato mašo preč. p. Angel Sattler, kapucin v Škofji Loki. Gospod zlatomašnik je bil rojen 2. sept. 1866. v Starešincih v župniji Sv. Petra v Gornji Radgoni. Gimnazijo je študiral v Mariboru. V red je stopil kot 17. letni mladenič in bil preoblečen v Schwambergu. Posvečen je bil leta 1889 in sicer 13. januarja. Služboval do prevrata v nemških samostanih bivše štajerske provincije, po prevratu je bil razen v Ptuj, vedno v Škofji Loki, kjer je dočakal srečni dan svojega zlatega jubileja. Kjerkoli je bil, povsod so ga vzljubili: V samostanu kot vzornega redovnika, ki je z vzgledom bolj kot z besedo vsajal mlajšim ljubezen do tihe samostanske celice, v cerkvi pa kot priljubljenega spovednika.

Zlati ljubilej p. Angela pomeni spomin težkega dela za Boga in neumrjoče duše. Bil je zvest mašnik Jezusov, zares zlata vreden.

Pred cerkvenimi vratmi ga je izredno lepo pozdravila klarica in križar mu je izročil zlato palico. Ne zato, da bi se nanjo opiral, saj je čil in dokaj zdrav, ampak v spomin na tako izredno slovesnost. Potem ga je pozdravil predstojnik samostana A. R. P. Rafael, ki je izrazil veselje v imenu cele družine nad njegovim jubilejem. Slavnostno pridigo pa je imel preč. g. p. Odilo Dr. Mekinda provincial, ki je z živimi in jedrnatimi besedami razložil, kako velikega pomena je dober duhovnik v službi cerkve in kako malo hvaležnosti žanje v današnjih dneh nevere in mlačnosti za svoj obilni trud.

Gospodu zlatomašniku želimo polnost blagoslova božjega v njegovem delu še nadalje in da bi ga dobri Bog ohranil trdnega v milosti in zdravju še mnoga leta!

Novi naročniki

Preč. g. Granfola Ivan žpk., 10 izv.; Baloh Marija, Bergant Mana, Banov. Gosp. šola, Zgornja sv. Kungota, Bergant Katarina, Bregar Marija, Bezjak Terezija, Brnot Janko, Brus Alojzija, Butala Ana, Colnarič Neža, Cunder Matilda, Čeplah Helena, Fale Marija, Gamzer Marija, Garnik Genovefa, Globočnik Frančiška, Gramc Marija, Gregorič Marija, Homan Jurij, Horvat Gusta, Hribar Terezija, Jazbec Ana, Jere Elizabeta, Ježek Jerica, Kavkoč Marija, Kolenc Marija, Kosmačin Marija, Koštr Matilda, Koželj Angela, Laboda Katarina 3 izv., Lindič Ana, Lindič Josip, Lešnik Antonija, Marko Jozefa, Mencinger Marija, Mesarič Marija 5 nov. izv., Mikulič Jurij, Mrkuž Marija, Mulej Marija, Oberman Magdalena, Orehek Marija, Pader Marija, Petrovič Marija, Pollak Ana, Polanc Marija, Poznič Frančiška, Pukl Marija, Rozman Marija, Rožman Marija ml., Sattler Anica, Č. s. Silvina, Skumovc Mina, Škarel Ana, Šmid Antonija, Tretji red Preska Medvode 6 izv. nov., Vauda Ivana, Vene Terezija, Verden Terezija, Višček Frančiška, Verdelač Neža, Vičič Franja, Vidmar Angela, Zaveršnik Elizabeta, Zavrl Marija, Zakopitar Marjeta, Zorman Mana, Zupančič Katarina, Zupančič Roza, Zurga Marija, Žvab Katarina, Žitnik Frančiška, Žup. urad Crni Vrh 2 izv., Žup. urad Dobrnič 3 izv., Žup. urad Polšnik 3 izv. nov., Žup. urad Šmarje pri Jelšah 4 izv., Žup. urad Vurberk 2 izv.

Skupščinam in njihovim predstojništvom na uho povemo, da sestavljamo celoten pregled stanja III. reda med nami, z ozirom na redovno glasilo Cvetje. V enem stolpcu bodo imenovane skupščine, v drugem število njih članstva, v tretjem pa, koliko jih je naročenih na Cvetje. To bo časten oder za zavedne skupščine in njih vodstvo, obenem pa sramotni oder za nezavedne. Skupščine, ki bi točasno spadale na sramotni oder, naj se še pravočasno potrudijo, da odvrnejo od sebe to nečast. Kdor ni naročen na svoje stanovsko glasilo, pa bi lahko bil, ni vreden, da je član dotične organizacije.

Apostolat tretjega reda

(Referat na sestanku voditeljev III. reda v Ptuju 10. jan. 1939.)

V splošnem.

Tretji red ni samo ascetično društvo vernikov, katerih glavna naloga je posvečenje samega sebe, temveč tretji red je tudi socialno-delovni aktivni red. Kot prvim kristjanom mora biti tudi pravim tretjerednikom pri srcu časna in večna sreča človeštva v duhu ljubezni in bratstva po delih krščanskega usmiljenja in verskega navdušenja. Potrebo in upravičenost te naloge potrjujejo predpisi redovnega vodila, častitljiva zgodovina reda in večkrat izražena želja svete Cerkve. »Moja socialna reforma sveta je tretji red sv. Frančiška« je rekel papež Leon XIII. »Ničesar ni na potu, da bi tretjeredniki ne delovali v socialnih napravah in ustanovah, ki so od apostolskega sedeža odobrene. Tretjeredniki naj se posvetijo z vso dušo karitativnemu delu v redovni skupščini«. (Pij X. 1912).

Gotovo ni prav in bi nasprotovalo redovnemu vodilu, če bi se tretji red izživljal v gospodarskih in političnih združenjih. To je od cerkve prepovedano. Prizadevanje za medsebojno gospodarsko pomoč in podporo v redu samem je to priporočeno, kot delo ljubezni do bližnjega.

Prednost imajo ona dela, ki odgovarjajo časovnim in krajevnim razmeram in potrebam in ki so v okviru tretjega reda.

Ustanavljanje novih pomožnih čet potom tretjeredne skupščine naj izostane, ako v kraju že obstoji enaka dobrodelna organizacija. Tam se naj tretjeredniki priključijo kot delovni člani k že obstoječi organizaciji. To velja posebno za manjše kraje. V središčih tretjerednih okrožij naj ima tretji red svoj lasten karitativen odsek.

Ako obstoje v skupščini samostojni odseki, naj jim daje predstojništvo ideje in smernice. Eden izmed članov naj bo določen za voditelja, ki je v svojem prostem delokrogu seveda v popolni odvisnosti od predstojništva in mora ob gotovem času dati redovnemu svetu poročilo o delovanju odseka.

Pri svojem udejstvovanju v delih ljubezni do bližnjega naj tretjeredniki ne zanemarjajo svojih družin. Delajo naj brez bobnanja in naj ne zahtevajo plačila od ljudi.

Kdor daje povod k tožbam, mora biti izključen od javnega delovanja. Zato naj bodo za odseke odbrane značajne in izkušene moči.

Izvršena dela naj veljajo ko zadeva časti in poštrevosti, zato se za nje ne sme zahtevati povračila.

Toliko v splošnem! Preidimo k posameznim odsekom:

1. Verski apostolat.

Delavnost verskega apostolata obsega vse, kar je kakorkoli v zvezi z nalogami in težnjami sv. vere. On vneta pomaga voditelju oz. župniku v fari pri vseh skupnih prireditvah, slovesnostih, misijonih, duhovnih vajah, zbirkah itd. Za posebne naloge ima verski apostolat sledeče odseke:

a.) Odsek za cerkvene paramente skrbi za nabavo in popravila cerkvenih oblačil v redovni ali farni cerkvi. Za velike redovne praznike bi naj imela skupščina svojo lepšo obleko. Patrona tega odseka je sv. Klara, ki je skrbela za cerkvena oblačila v Porcijunkuli, pri Mariji Angelski.

b.) **Misijski odsek** deluje za podporo serafinskih misijonov in skuša razširjati serafinske misijonske družbe. Patron odseka je sv. Frančišek Solan.

c.) **Laiški apostolat** pomaga dušnemu pastirju po mestih in industrijskih krajih v hišnem dušnem pastirstvu pri pridobivanju družin, ki so se versko zanemarile ali odpadle od vere. Ta odsek skrbi za versko vzgojo otrok, za poravnanje preprirov, nagovarja k izvršitvi velikonočne dolžnosti. Patrona tega odseka je sv. Elizabeta Portugalska.

č.) **Odsek za pomoč bogoslovcem** si nadene naložo, podpirati siromašne dijake, ki bi radi postali duhovniki, redovniki; preskrbeti jim stanovanje, obleko, knjige in hrano. Ta odsek ima posebno »blagajno za bogoslovce«. Pridobiva člane za »bogoslovski dinar«. Vsak član, ki se vpiše v ta odsek, daruje mesečno en dinar za vzgojo duhovnikov. Odsek razširja tudi molitveni apostolat za duhovniške sobote. Patron odseka je sv. Fidel iz Sigmaringe.

d.) **Evharistični odsek** skrbi za vredno in dostojno češčenje presv. Evharistije. Patron odseka je sv. Paškal.

e.) **Apologetični odsek** daje poučne tečaje v vseh teologičnih vprašanjih za obrambo sv. vere in skrbi za šolanje govorniških moči v boju proti napadom nevere v vsakdanjem življenju. Napad mora znati vsakdo odbiti v privatnem in javnem življenju: na cesti, na vlakcu, v avtobusu, v tovarni in v delavnici. Patron odseka je sv. *Bona Ventura*.

f.) **Odsek za duhovne vaje** podpira in navdušuje za zaprte duhovne vaje. Zaprte duhovne vaje vzgajajo apostole. Patron odseka je sv. *Lionard Portomavriški*.

2. Socialni apostolat

Neki škof je rekel: »Tretjeredniki naj delajo čast svojemu redu s tem, da prevzamejo opravila, ki naj olajšajo potrebe ljudstva v redu samem ali zunaj njega. To odgovarja duhu tretjega reda in njegovi tradiciji. Tretji red pomeni v naših dneh krščansko dušo, notranjo dušo vsega karitativnega dela.« To je velika beseda!

Predvsem naj se tretji red zavzame za mladino, ki je brez varstva in pomoči, ki je v nevarnosti, da zapade podivjanosti in pohujšanju. Koliko je take mladine, ki jo starši puste brez nadzorstva. V otroških vrtcih in zavetiščih naj tretjeredniki dajo svoje moči na razpolago.

Na vzgojnem polju mladine naj bodo pripravljene prevzeti varuštvo in skrb za sirote, kar je seveda združeno z mnogimi žrtvami.

Srčna zadeva vsem tretjerednikom naj bo razširjanje serafinskega dela ljubezni za otroke, ki so v nevarnosti, da se pokvarijo versko in moralno. (Kapucini v Ehrenbreitsteinu imajo za to posebno društvo!) Take otroke je treba spraviti v dobre družine ali v katoliška zavetišča, da se jim omogoči katoliška vzgoja in da se jim zagotovi pošten poklic.

Kolodvorski misijon po večjih mestih za varstvo potujočih deklet je tretjerednikom toplo priporočen.

Vsaka večja skupščina bi naj imela svoje pogrebno društvo, ki skrbi za dostojen pogreb tretjerednikom in za mrliški tretjeredni habit. Velikoga pomena bi bilo, da bi začeli tretjerednike pokopavati v redovnih habitih. — Vsak gasilec je pokopan v svoji uniformi, le tretjeredniki ne. (Na Nemškem in v Švici imajo tretjeredniki takozvane »Tobiasvereinigungen«, ki skrbijo za pogrebe.)

(Nadaljevanje prihodnjč.)

Krščanska teorija in praksa

Angleški učenjak Fielding Hall je dolgo proučaval vero in običaje prebivalcev kolonije Birme in je slednjič dognal nekaj posebnega, da namreč le-ti privrženci Bude natančno živijo po predpisih svoje vere. V posebni knjigi (*The soul of a people*) je potem to povdaril ter pristavil, kako bi se pač moral tak prebivalec iz Birme čuditi, če bi prišel v Evropo in bi opazil toliko razliko med nauki krščanske vere in življenjem. V sv. pismu bi n. pr. bral, da moramo ljubiti ne samo svoje prijatelje, temveč tudi svoje sovražnike; da ne smemo svojega srca preveč navezovati na dobrih tega sveta, itd. itd. Ako bi pa pogledal v življenje kristjanov, bi videl, da delajo nasprotno temu, kar verujejo. Ker je sam navajen natančno živeti po tem, kar mu predpisuje njegova vera, bi te razlike med vero in življenjem ne mogel umeti...

Žalostna resnica je, da nam premnogi odrežujoči nauki iz evangelija ostajajo le prelepa teorija, ki je niti ne poskušamo v praksi izvajati. Tako je z našo medsebojno ljubeznijo, tako z našo navezanostjo na posvetne dobrine in še z marsičem drugim. Za vse imamo dovolj časa, le za edino potrebno ga ne moremo najti. In vendar je naš Gospod tolikokrat in s tako odločnostjo povdaril neprecenljivo vrednost nadzemskih dobrin, tolikokrat nas opozarjal, da naj z vsem srcem vstopimo v njegovo kraljestvo, ki ni od tega sveta ter se odločimo za hojo za njim. Nič globlje ne zapopademo tudi resnice, da je krščanstvo predvsem vera križa in da je radi tega vse usmerjeno v posmrtnost. Tudi se nam zde versko-moralna načela mesijanskega kraljestva, s priprosto a klasično jasnostjo izražena v pridigi na gori, nič več nič manj kot gola pretiravanja, brez praktične vrednosti za življenje. O predragi, tako krščanstvo ni Kristusovo krščanstvo, to je krščanstvo, pomerjeno po zahtevah posvetnjakov in ne vodi h Kristusu ter ne more prenoviti obličja zemlje. Obsojati tako krščanstvo, ki ne rodi zaželjenih sadov, ki je veliko bolj krščansko v lepih besedah kot v dejanjih, je pravilno, nikakor pa ni prav, če nasprotniki krščanstvo kot tako zavračajo, češ, da se je preživelo. Proti tem moramo povdariti na vse grlo: Pravo, resnično krščanstvo se nikakor ni preživelo in se preživeti ne more! Dokaz za to imamo prve, konvertitsko goreče kristjane, premnoge posamezne svetniške kristjane ter večje ali manjše družbe, ki so bile prežete Kristusovega duha in so tega duha tudi razodevale v vsem svojem javnem in zasebnem življenju. Po vsem tem bomo razumeli, zakaj je zadnji predsednik bivše avstrijske republike ob odkritju spomenika dunajskemu apostolu p. Abelu zaklical: »Geslo p. Abela! Nazaj k praktičnemu krščanstvu!« — bi se moralo danes glasiti: »Nazaj in kvišku k popolnemu, celotnemu, praktičnemu, katoliškemu delovnemu krščanstvu!« Časi so pač taki, da zahtevajo od nas celega, ne polovičarskega krščanstva. Zato je g. Kalan to tudi v svoji knjigi: Kristus kralj! v vsej doslednosti povdaril. Ponoviti moramo in si vtisniti globoko v srce besede nekega francoskega pisatelja, ki pravi: »Živi kristjani so edino sv. pismo, ki ga posvetni ljudje danes še berejo.«

Praktična posledica bodi ta, da bomo odslej skušali kar najbolj izravnati prepad, ki zija med krščansko teorijo in prakso. V sveti Cerkvi so vedno vstajali goreči posamezniki, ki so ljudstvo budili k dejavnemu praktičnemu krščanstvu. Tudi so posamezni dobri verniki radi pomagali du-

hovnikom in Cerkvi pri razširjanju in utrjevanju kraljestva božjega na zemlji. To je bila neorganizirana pomoč od strani gorečih kristjanov. V sedanjih časih pa nas sv. Cerkev poziva k organiziranemu sodelovanju z duhovništvom ter nas vabi, da stopamo v takozvano katoliško akcijo. Odzovimo se njenemu klicu kolikor je le mogoče. Vodstvo sv. Cerkve ima vpogled v potrebe časa, zato je vpeljalo katoliško akcijo. Dandanes potrebujemo tudi odločnih katoliških lajikov, ki se bodo vsak v svojem okolišu postavili za sveto vero. Seveda je zlasti pri teh treba paziti na to, da se bo v njihovem življenju krščanska teorija strinjala s krščansko prakso. V prvem krščanstvu je krščanska praksa bila tako živa in prešinjajoča, da so verniki kar samo po sebi vplivali na druge; danes, ko se je mladost polastila katoliških vrst, je na mestu, posamezne goreče kristjane posebe pozivati, naj se postavijo v službo dobri stvari in ker je le potom organizacije možno sistematično delo, zato je razumljiva posebna ustanova z imenom katoliška akcija.

Naj bi nas mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani ogrel za praktično krščansko življenje ter iz nas naredil vnete apostole Kristusove! To je moja najiskrenejša želja.

LOVRO HAFNER:

Za postni čas

Sveta Cerkev nas kliče in vabi, da se vedno, zlasti pa v postnem času radi in pogosto udeležujemo najsvetejše daritve sv. maše in preišljujemo trpljenje in smrt božjega Odrešenika.

Pomnimo, da je sveta maša kot nekrvavo obnavljanje Jezusove odrešilne daritve na križu in kot prihajanje živega Boga med nas, najodličnejše dejanje božičastja in vir vsega posvečenja.

Pomnimo, da je sveta maša najdražja zakladnica na zemlji, Jezusov testament, njegov predragocen dar in zapuščina njegovega presvetega Srca.

Pomnimo, da je sveta maša zlata gora, neskončni zaklad milosti in zveličanja, da je živi spomin Jezusovega delovanja in življenja, zlasti pa njegovega trpljenja in smrti.

Za sveto mašo je pa molitev svetega križevega pota prva in največja pobožnost. Zato pravi častiti Ludovik Granaški, da med vsemi pobožnostmi ni nobena bolj gotova, bolj zveličavna, bolj splošna, in za vsak stan in sploh bolj primerna, kakor je spomin trpljenja našega Gospoda. To preišljevanje in hoja po krvavih stopinjah Zveličarjevih je bolj veličastno, kakor največje veličastvo. A tudi bolj ponižno, kakor vse ponižnosti; modrim skrivnost, neučenim in preprostim pa razumljivo. In kakor je Kristus pot, resnica in življenje, tako ni nobene boljše in krajše poti do

Francišškanska šola
Jezus na Križu z Marijo
in Janezom.

Boga, Njegovega spoznanja in veselja, kakor imeti vedno pred očmi Jezusa, ki nam je šele takrat posebno naše vse, ko ga premišljujemo na križu visečega. Skratka, hoja po trnjevi poti za Gospodom, pobožni in vedni spomin na Njegovo trpljenje nas varuje vsega hudega in nam daruje vse dobro. Tukaj nam dodeli milost in v prihodnjem življenju zveličanje in večno slavo, zakaj Njegovo sveto trpljenje so nebeška vrata, gotova pomoč v nevarnostih, zdravilo vsem in pot v pravo zveličanje.

Zato brat in sestra, če ti je na tem, da prideš k pravemu spoznanju Boga, če želiš prave vednosti večnih reči, če hrepeniš po zakladih večnega kraljestva, če hočeš doseči najvišjo stopnjo vseh čednosti, če misliš varno hoditi po kraljevi poti življenja skozi valove sveta, obrni se k premišljevanju teh božjih skrivnosti in nosi jih v srcu. Če boš molil in hodil po svetem križevem potu, boš strl svoj napuh, zginjale bodo tvoje slabosti, utrjevala se bo pa tvoja stanovitnost, dvigalo tvoje upanje, življenje tvoje pa bo postalo podobno življenju Njega, ki je iz ljubezni do nas postal nam vsem enak.

Bratje in sestre! Sledimo klicu in vabilu sv. Cerkve. Prihajajmo vedno, posebno pa v postnem času radi in z veseljem vsak dan k sveti maši. Hodimo redno na delo v ta zlati rudnik božjega Srca. Če bomo v tem zlatem rudniku vsak dan kopali le pol ure, kopali z ljubeznijo, pobožno in vztrajno, bomo hitro obogateli. Tega zaklada, ki ga bomo nabrali pri najsvetejši daritvi svete maše in pri molitvi svetega križevega pota, pa ne bodo uničili ne rja, ne molji, temveč ostal bo in naša last bo na veke.

Po mnogih skupščinah se je hvala Bogu že razširila in utrdila prelepa navada, da verniki vsak dan pol ure pred sveto mašo skupno molijo sveti križev pot, kot pripravo za najsvetejšo daritev.

Posnemajmo in sklenimo po vseh skupščinah to hvalevredno navado vpeljati.

Bratje in sestre! Čas hitro beži. Kratki so dnevi na svetu za nas, urno nam teče odločeni čas. Še je dan, še je čas milosti in zveličanja. Potrudimo se!

Sestanek voditeljev tretjega reda v Ptuj

Kot je bilo že v Cvetju omenjeno, smo imeli voditelji tretjega reda svoj letni sestanek v Ptuj dne 10. jan. Posvetovali smo se o važnih zadevah, kako povzdigniti in voditi tretji red v naši domovini.

Izprašali smo si vest, kako smo držali sklepe in navodila lanskega sestanka. Zopet smo razpravljali, koliko važnosti je treba polagati na agilno predstojništvo po posameznih skupščinah. Mnogi voditelji so izročili imena predstojništva uredniku Cvetja, da stopi z njimi v pismeni stik glede našega redovnega glasila.

Vizitacija mora biti izpeljana v vsaki skupščini vsako tretje leto, ako ne osebno, pa pismeno. Tega redovnega predpisa ne smemo več zanemarjati in prezirati. Vizitacija skupščino dvigne in poživi. Pismena vizitacija je bila v pretečenem letu izvršena v LJUBLJANI, na VIČU in v KAMNIKU.

Velik korak za povzdigo slovenskega tretjega reda je storjen naprej s tem, da je začel z novim letom p. Hugo dr. Bren O. F. M. izdajati v duhovniškem listu Vzajemnost posebne pridige za mesečne tretjeredne shode. S tem bo zelo ustrezno predvsem voditeljem tretjega reda po farah.

V veliki hvaležnosti do gg. voditeljev tretjega reda, ki se požrtvovalno trudijo za važno ustanovo sv. Frančiška, smo zbrani redovni voditelji poslali vsem gospodom, ki vodijo tretjeredne skupščine po deželi, posebna pisma kot zahvalo, bodrilo in navodilo.

Govorili smo zopet o Cvetju. Vsi voditelji so najboljši in najbolj agilni agitatorji za naše glasilo Cvetje. Sklenili smo, da bomo pri prvem mesečnem shodu Cvetje karmoč toplo priporočili.

Največje veselje, ponos in navdušenje je zbudilo poročilo preč. p. provinciala dr. Gracijana Heric-a o novi tretjeredni tiskarni, ki je ravno te dni začela obratovati na Rocnem pod Šmarno goro. Voditelji so razumeli važno pridobitev za slovenski tretji red. Mnoge skrbi, kako bomo tiskarno plačali. Ali naši navdušeni voditelji so rekli, da bo to igrača. Tako veliko in mogočno armado tretjerednikov imamo za seboj. Niso bogati, pa požrtvovalni so in navdušeni za vse dobro! Razumeli bodo veliko delo in pomen tretjeredne tiskarne in jo bodo radi znatno podprli. Voditelji so sklenili, da naj postane vsaka tretjeredna skupščina ustanoviteljica tiskarne. Ustanovna je določena 1000 dinarjev. (Do zdaj so poslale ustanovnico tri skupščine: Sv. Trojica v Slov. Gor., Kamnik in Ljubljana.) Trdno smo prepričani, da bodo vsi voditelji svojo besedo tudi držali. Nekatere večje skupščine bodo odrinile še malo več. Ponekod bodo priredili posebne zbirke. Prav tako! Vsak pač ve, da tiskarna stane težke tisočake. Najboljše, da pošljemo svoje prispevke čimprej, da ne bomo metali po nepotrebem denarja proč za obresti. V tekočem letu se bodo morale naše misli in naše skrbi zopet in zopet vračati k naši tiskarni.

Mnogo smo govorili na sestanku tudi o tem, kako izobraziti mlade patre in mlade zunanje duhovnike za vodstvo tretjega reda. Za redovno mladino bomo vpeljali posebna predavanja o ustroju in o vodstvu tretjega reda. Po zunanjih bogoslovjih pa posebne tečaje. Hvala Bogu, da sta oba ordinarija naklonjena in zavzeta za tretjeredno misel in ravno tako obojno vodstvo bogoslovja v Ljubljani in v Mariboru.

Glavni referat na sestanku je ponatisnjen v Cvetju. Beseda naj postane dejanje! Osvojite si iz njega za svojo skupščino, kar je primerno!

Leta 1940 se bo vršil letni sestanek pri Mariji Pomagaj na Brezjah in sicer v tednu po Veliki noči. Takrat bomo tretji red izročili v posebno varstvo Brezijanske Kraljice.

Oltar sv. Križa pri minoritih v Ptuj.

Apostol velemesta

Življenje in delo berlinskega župnika dr. Karola Sonnenscheina

Roka v roki je poleg izobrazbe njegovega duha zorela tudi vzgoja njegovega srca. Tisti čas se je zatapljal v spise grofa Stainlain Saalenstein, ki je bil leta 1882 v Belgiji umrl. Bil je socialno globoko čuteč mož in poln novih misli za temeljito in stvarno ozdravljenje socialnih krivic. Poleg tega je poslušal naš Karel predavanja odličnih socialnih delavcev, ki so na univerzi o teh vprašanih predavali. V tisti čas spada tudi iskrena prijateljska vez, ki je družila njega in Ferdinanda Rabenecka noter do smrti. Vendar Karel že tedaj ni mogel in ni hotel ločiti teorije od dela. Njemu nikoli ni bilo samo za lepe načrte, visoke leteče misli in plemenite želje, vedno je hotel preiti tudi v dejanje. Tako je že tedaj, kot gojenec Germanika našel priliko, da je vsako nedeljo po opravljeni božji službi zbiral otroke s ceste in jih podučeval v krščanskem nauku. Tako je prišel v neposreden stik z ubogimi družinami, kar je bilo za bodočega dušnega pastirja velemesta Berlina velikega pomena. Tovariši so ga imenovali prav zavoljo te njegove ljubezni do ubogih in zanemarjenih otrok: »krotillec pobov«.

Poleg tega dela, ki se mu je lahko tako edinstveno posvetil, se je Sonnenschein v Rimu odlikoval še prav posebno ob priliki prvega mednarodnega katoliškega dijaškega kongresa v letu 1900.

Vkljub temu, da je še primeroma tako zelo mlad, Karel dobro razume, da vsa prizadevanja tako posameznikov, kakor tudi države, ne bodo dovedla do nobenih pravih uspehov, da je vsa dobrotelost spričo raztoče stiske in bede le majhna kapljica, ki se brž izgubi v pesku. Nujna potreba je, da se med študenti zaneti ogenj socialnega občutevanja. Le ti mladi in polni volje, da načrte tudi uresničijo, bi zmogli preurediti neznosne socialne razmere. To je Sonnenschein z vso jasnostjo razuma in čutečega srca dobro videl, zakaj njegovo občevanje z ubogimi družinami, z delavci in brezpravnimi, ni ostalo samo površno doživetje, temveč ga je prevzelo z nenehnim hotenjem: pomagati, pomagati. In tako je poln ognja in prav božjega poguma in svete ljubezni do ljudstva prevzel vodstvo tega I. mednarodnega kongresa dijakov. Žel je neverjeten uspeh. Buditelj in vodja študentov je bil tu. Zanj se odpira nova doba.

(Dalje prihodnjič.)

P. EVSTAHLJ

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine).

(Nadaljevanje.)

Provincial.

Čudeži brata Salvatorja so gotovo veliko pripomogli, da je bila Španija obvarovana protestantske krive vere. Tam, kjer so ljudje, v Horti čudežno ozdravljeni, nosili na sebi izpričevalo lastnega ozdravljenja, ni bilo mogoče doseči, da bi molčala zgovornost dejanj. In že dejstvo, da so verniki ondi vredno prejeli zakramente, in pa zaupanje v pomoč Marijino, to samo je imelo v Horti pečat čudeža.

Toda čim bolj so potekala leta, tem bolj so se v svojem nerazumevanju jezili njegovi sobratje. Le-ti so v vsem tem videli samo cerkev vedno založeno s palicami, z berglami, s siromašnimi posteljami, z obvezami in s cunjami.

Na pobudo patra gvardijana pride nekega dne pater provincial v Horto, da bi po redovnih predpisih pregledal samostan. Ko se je samostanska družina zbrala, da bi slišala njegove opomine, je pater provincial poklical pred se brata, ki je bil kriv razburjenja.

Brat Salvator se je globoko priklonil sredi obednice ter je obstal z rokami prekrižanimi na prsih in s povešenimi očmi.

»Mislil sem«, — je pričel p. provincial — »da bom našel te redovnike v svetem miru, pa namesto tega sem jih našel zelo vznemirjene, žalostne in neutolažljive, da imajo v svoji družini hudobnega redovnika, kateri jih vznemirja: in to si ti, brat Salvator! S kakšno pretvezo si ti iskal živeti kakor živiš?! Ali te ni sram, ko slišiš, da vsakdo pravi: »Pojdimo k svetemu možu v Horto«, ko bi se bolje reklo: »Pojdimo k onemu hudobcu, ki razburja svete brate v Horti!« Ali ne vidite, patri, kako vas vse spravlja tale v sramoto, zakaj ker on sam dela čudeže, porečejo ljudje, da vi niste sveti kakor on?! Hočem ukreniti tako, da nič več ne bodo vedeli niti za njegovo ime, hočem pokopati vse te njegove čudeže, hočem, da bi tile redovniki mirno živeli. Ukažem ti, brat Salvator, pod sveto pokorščino, da se poslej nič več ne imenuj brat Salvator, temveč brat Alfonz naj ti bo ime. Sprejmi zdaj to pismo in o polnoči odpotuj iz tega samostana, in sicer tako, da se o tem zunaj prav nič ne bo zvedelo, in pojdi prebivat v samostan v Reusu!« —

Nato pa, ker bi v pričo samostanske družine imela biti krivcu naložena prav posebno občutna kazen, je pater provincial naročil, naj si brat Salvator razgali pleča in eden izmed bratov naj ga zelo pretepe s spokornim bičem. Ukaz je bil izvršen, ne da bi bil nedolžni izustil kakšno tožbo.

Brž ko je bil izpuščen na prosto, je brat Salvator pohitel pred oltar svoje rajске Gospe. Hotel se ji je še zahvaliti z vsem izlivom svojega srca, kakor ljubeči sin, ki se poslavlja od svoje matere. Videti ga je bilo, ko je ondi stal nepremično, z angelskim izrazom, dokler ni ura odbila polnoči. Tedaj ga je pa zdramil brat, ki ga je imel spremljati na poti. Brat Salvator je še enkrat pozdravil nebeško Mater in dejal: »Pripravljen sem, pojdiva!« —

Ni imel druge prtljage kakor palico in rožni venec.

P. HUGO:

Duhovniška sobota

(Nadaljevanje)

Da bi se to čim prej zgodilo, je bilo treba dobiti zanjo še potrjenje in priporočilo sv. očeta. Dne 21. nov. 1934. je vrhovni predstojnik salvatorijancev pokleknil ž njo predenj. Tudi njemu je bila vzeta iz srca. Šaj je ob neki priliki izjavil: »Bog v nebesih in mi na zemlji ničesar bolj ne želimo, kot molitve in žrtvovanja za duhovnike. . . Prosim Boga, naj nam nakloni svetih duhovnikov. Če bomo te imeli, bo vse drugo sledilo. Če teh ne bomo imeli, nam vse drugo ne bo nič pomagalo. »Ni čudno, da je o predloženi Duhovniški soboti ponovno s povdarkom dejal: »Iz srca jo hvalimo in blagoslavljam!«

S tem je bila Duhovniški soboti pot v svet odprta in uglajena. Da si je tako hitro osvojila srca, celo onstran morij, je veliko pripomogel neki njen mali apostol ženskega spola, Berta Baumann. To je bil pohabljen hiralski otrok, v badenskem deželnem zavetišču Wielandheim, zunaj Heidelberga, ki je v oskrbi redovnih sester. To vse božje dekletce je 8. jan. 1935. pisalo »Stričku« otroškega lista »Mana«, ki ga izdajajo saluatorijanci. Zaupalo mu je, da vse svoje žrtve polaga na oltar za misijone. Dne 20. jan. 1935 ji je »Striček« ljubeznjivo odgovoril in priložil tudi informativno propagandni listek o Duhovniški soboti. Ko je mala Berta ta listek prebrala je vskliknila: »Po Duhovniški soboti sem zadela veliko srečko. Velika in sveta stvar je to!«

Takoj je vprašala sestro, koliko dni je še do prve Duhovniške sobote. Ko ji pove, da ravno devet, je dejala, da se bo treba pač z devetdnevnic pripravljati nanjo. In tako je storila. Toda ona je že vse molitve in žrtve za misijone darovala. Kaj ji preostane za posvetitev duhovnikov? Samo še življenje. In to žrtev je brez pomisleka položila v jaslice, ki so se prav takrat za tisto leto poslavljale. In Bog je sprejel njeno žrtev. Prav za prvo Duhovniško soboto, 2. febr. 1935, se je njena deviška duša dvignila iz pohabljenega, izčrpanega telesca k Stvarniku po apostolsko plačilo. Ona se sedaj smatra za nekakega angela variha Duhovniške sobote.

Da njen zgled vžiga, vžiga zlasti otroška srca za žrtvovanje v isti plemeniti namen, je pač naravno. Po katoliških župnijskih šolah v Ameriki, ki so kot znano pod vodstvom redovnih sester, je Duhovniška sobota vsakemu otroku znana pobožnost in zelo priljubljena. Vneto jo goje ženski samostani, ki so že znana in priznana ognjišča molitve in žrtvovanja za Cerkev in njene duhovnike. Prijeten odmev je našla v raznih verskih družbah med svetom kot n. pr. v III. redu in Marijinih družbah. Kako velika je armada teh duš žrtev za duhovnike pa ni mogoče niti približno povedati, ker so njihova imena zapisana samo v knjigi življenja.

(Konec prihodnjic)

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

(30. marca)

Sv. Peter Regalat, spoznavalec prvega reda

V življenju tega velikega božjega služabnika lahko kar otipljemo razvoj božje milosti, ki je pričela delovati v njem s krstno milostjo. — Življenje so mu podarili bogati in pobožni starši v Valladolidu l. 1390. Že kot otrok je ljubil tihe, in neobljudene kraje, kjer je ostajal po cele ure, zatopljen v pobožnost in premišljeval Kristusovo trpljenje. Komaj trinajst let star si je že izprosil sprejem v frančiškanski samostan, kjer se je vadil v strogem življenju in v krepostih, ki so potrebne popolnemu redovniku. V tistem samostanu v Orlovem se je z učenjem, še bolj pa z molitvijo pripravljaval na sveto mašniško posvečenje. Ne dolgo zatem so ga že postavili za predstojnika. Podložni so pa imeli priliko spoznati, da je vse, kar je za druge učil, sam do pičice natančno izpolnjeval. Pri tem je bil nenavadno strog do samega sebe. Pri molitvi se je često tudi zamaknil; sv. mašo je bral tako pobožno, da se pogosto ni mogel ubraniti solza. Redovno uboštvo je našlo v njem krepkega zagovornika. Nasprotovanja in preganjaja je prenašal z neomajno krotkostjo in potrpežljivostjo. Njegova lju-

bezen do bližnjega je šla tako daleč, da je često vodil revne in bolne s seboj v samostan in jim ljubeznivo stregel. Čez vodo je lahko hodil kot po suhem. Pri vsem tem pa se je skrbno izogibal vsake hvale. Ko je stopil v 66. leto in videl, da je njegov konec že blizu, je odšel v svoj priljubljeni samostan v Orlovem, kjer je 31. marca l. 1456. preminil v sluhu svetosti. V seznam svetnikov ga je slovesno vpisal papež Benedikt XIV.

Premišljevanje: O človeški hvali

1. **S hvalo moramo skopariti.** Često je hvala samo nekako prilizovanje ali sebičnost. Zato moramo vedno dobro premisliti, preden izrečemo hvalo. Sv. pismo nas opominja: »Ne varaj nikogar s svojimi ustnicami.« (Preg 24, 28.) Temu namreč, ki ga hvalimo, pogosto duhovno škodimo, bodisi tako, da si prične kaj domišljevati, bodisi da postane neobčutljiv za pravično grajo in opomin. — Drži se besed: »Boliše je po modrem svarjen, kakor po prilizovanju nespametnih goljufan biti.« (Prid 7, 6.)

2. **Bodimo ravnodušni do človeške graje in hvale.** Sv. Peter Regalat se je izogibal vsake hvale, kar je bilo zelo pametno. Sv. Tomaž Kempčan namreč piše: »Nisi svetejši, ako te hvalijo, ne manj vreden, ako te grajajo. Kar si, to si; kar si pred Bogom, to si in nič več. Velik dušni mir uživa, komur ni mar ne hvale ne graje.« (II. 6, 3.) — Bodi torej pameten že zaradi samega sebe.

3. **Iščimo hvale samo pri Bogu.** Naš svetnik je stremil po tem, da bi bil pri Bogu v časti. Apostol opominja: »Kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu.« (1. Kor 1, 31.) S hvaležnim srcem pripisujemo ljubemu Bogu vse dobro, ki nam ga je dal in ga tudi drugim daje po naših rokah. Naj mislijo ljudje o nas, kar hočejo; če lahko rečemo, da živimo v prijateljstvu z ljubim Bogom in da delamo samo zanj, je to naša najboljša hvala in največji ponos. — Poglej svojo notranjost, če se smeš hvaliti v Bogu!

Cerkvena molitev

Molimo. O moj Bog! Svojega ljubljenelega služabnika Petra si sprejel v veselje svoje slave, ko je mesu odnrl, nam pa milostno podeli, da bomo po njegovi zaslugi in priprošnji dospeli v brezkončno veselje na tvoji desnici. Po Kristusu Gospodu našem.

J. MAGNUSSEN - P. MARKO, O. M. CAP.

Življenje kapucinskega br. Jurija

Svojemu dragemu prijatelju duhovniku Don Vincencu Cehini je večkrat zaupal skrivne reči, ki jih drugim ni. Nekega dne se mu odločno izrazi: »Don Vincenc! Vi ste med izvoljenimi.« Ta pa: »Tega ne more nihče vedeti, razun če mu je od Boga razodeto.« Jurij obmolkne. Mesec pred smrtjo je Don Vincenc obiskal Jurija, ki je ležal na smrtni postelji.

Vpričo drugih obiskovalcev mu br. Jurij isto ponovi: »Don Vincenc! Vi ste med izvoljenimi.« Ob drugi priložnosti pa mu le - ta izrazi svojo bojazen, češ da se boji napadov hudobnega duha v smrtni uri. Tedaj mu reče br. Jurij: »Upam po posebni milosti božji, da bom prišel v nebesa. Prvo milost, za katero hočem Boga prositi bo, zveličanje tvoje duše.«

Njegova ljubezen do Boga.

Br. Jurij je brezdvomno druge brate nadkriljeval v čednostih. To pa je izviral iz čudovite skrivnosti prisrčne ljubezni do Boga. Kakor pri vseh svetih, pobožnih osebah je tudi njemu služila ta čednost kot pogon vzmet pri vršenju dobrih del in vaji raznih čednosti. Vzvishena je ta čednost, ki skuša popolnoma imeti v svoji lasti naše srce in druge osrečiti. V svoji goreči ljubezni do Boga je skoraj nerad poslušal zemeljske reči in zadeve. Če ga je kdo srečal in nekoliko ustavil, je br. Jurij najprej lepo pozdravil, kot je navada, nato je začel govoriti o svetih rečeh.

Večkrat je pozno zvečer prišel s potovanja domov. Br. Štefan ga je prosil, naj mu ob taki priliki pove kaj o Bogu, potem ko je zavžil skromno večerjo. Tedaj mu je tekla beseda kot mogočni vir, ki dere z višin in se razliva po skalah nizdol vedno hitreje in močnejše. — Kadar je Jurij bolan v postelji ležal, je prosil P. Frančiška, svojega večkratnega obiskovalca, naj mu bere kako pridigo ali kaj drugega o Mariji. P. Frančišek mu je izpolnil željo. Posledica je bila: debele solze so drsele starčku po obrazu. — Zares, česar je srce polno, o tem tudi oči govorè.

Kako malo se je za zemeljske lepote in posvetne imenitosti brigal — evo dokaz. Nekega dne se je z sobratom nahajal v Fraskati. Tam povabi neki jezuitski pater njega in njegovega tovariša v krasno palačo polno najrazličnejših znamenitosti. Br. Jurij gre radi tovariša, a je kakor slep in gluha za vse, kar se je dalo videti in o čemer je pater pripovedoval. Nazaj grede pripomni brat Jurij: »Škoda za izgubljeni čas.«

Bog je svojemu služabniku podaril posebno milost, da je sredi vsakdanjih opravil vedno ž njim občeval in mislil in povsod pričujočega nebeškega Očeta. Nič več ni hrepenel po svoji domovini in sorodnikih. Kadar ga je obiskal njegov brat iz jezuitskega samostana, je kratko ž njim govoril, — toliko, kolikor je bilo neobhodno potrebno. Marsikaj koristnega za njegovo dušo mu je nasvetoval. — Br. Jurij je dobival pogosto obiske. A bili so mu neprijetni, ker ni rad veliko občeval z ljudmi. Najrajši bi bil kje daleč od ljudi v samotnem samostanu. Tam je želel opravljati priprosta dela brez raztresenosti in brez ovire občevanja z božjim Veličanstvom. Samo sveta pokorščina ga je pomirila. Ta ga je tudi priganjala k vsakdanjim delom in naporom. Gorečnost mu ni dala miru ne v pobožni molitvi v cerkvi, ne v službi bližnjega. Kar bi bilo druge nedvomljivo razburilo, da bi zvečer že niti ne vedeli, kje se jih glava drži, to se br. Jurija ni prijelo. Ohranil je dušni mir.

Čudno pa! Po sv. obhajilu je bil tako zatopljen v pobožnost, da skoraj ni bil zmožen zemeljske opravke vršiti. Zadnja leta pred smrtjo ni mogel niti pri sveti maši streči, potem, ko je prejel sv. obhajilo. Saj je na vse pozabil n. pr. na zvonenje, na steklenice, ki bi jih moral nuditi mašniku, na molitve z mašnikom. Tako močno je vplival nanj prejem sv. obhajila.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Mariborske skupščine letno poročilo :

V minulem letu je bilo sprejetih 40 kandidatov. Obljube je delalo 30 novincev. Umrli so trije bratje in 29 sestra, med temi dve v Ptujski hiralnici.

Elizabetni odsek je zbral pri darovanjih 3493 din, po raznih oporokah in drugih darovih pa 2415 din. Obdaroval je 164 potrebnih z denarjem in 23 z živili in obleko. Poleg tega je voditelj dobil in razdelil nad 1600 din med uboge. Darovana obleka in čevlji, kar smo po večini že razdelili, je bilo vredno nad 1200 din.

Za misijone smo zbrali 2912 din, za Armado Sv. Križa pa 2535 din.

Naročnikov Cvetja imamo 320, kar se zdi malo za našo veliko skupščino; a če pomislimo, da imamo v svoji sredi družine s šestimi, petimi, štirimi in tremi člani, da imajo služkinje po dve in dve naročeno Cvetje, ker ga same ne morejo plačati, je jasno, da jih je le malo, ki ne bi imeli Cvetja; berejo ga pa gotovo vsi, ker ga drug drugemu posojujemo. Toliko Cvetja prihaja na skupni naslov, nekaj naročnikov ga dobiva na svoje ime.

Petdesetletni jubilaranti so imeli zahvalno službo božjo s kratkim nagovorom in skupnim sv. obhajilom. Po zahvali neskončno dobremu Bogu pa smo imeli kratek sestanek v pevski sobi samostana, kjer so nam dobre duše poskrbele za skromen zajutrek.

Napisali smo to-le kratko poročilo, ker g. urednik Cvetja tako želijo; nimamo namreč nobene želje, da bi gospod urednik in z njimi drugi mnogo vedeli o nas, pač pa imamo srčno željo, da bi mnogo izvedel o nas ljubi Bog. Zato bomo zopet prav dobro opravili duhovne vaje, ki bodo v bližnjem postu.

Kamnik. Dne 18. februarja smo imeli po namenu tretjega reda črno peto sv. mašo za pokojnega dolgoletnega voditelja skupščine, p. Mateja Vidmarja, ki je v Gospodu zaspal pred enim mesecem in je bil pokopan ob lepi udeležbi duhovščine in ljudstva dne 20. januarja na pokopališču na Žalah. Ohranite ga v blagem spominu in molite za pokoj njegove duše! — Dne 1. februarja je bila pokopana v Podgorju 83 let stara tretjerednica Terezija Svetelj, ki je preživela v III. redu 35 let. Naj počiva v miru božjem! Istotam je umrla približno pred pol letom Ivana Verlinšek, v Mekinjah Frančiška Stupar, v Tunjicah pa Marija Flore; oktobra lansko leto se je preselila v večnost v Radomljah Katarina Belic, v Komendi decembra Frančiška Dermol, zlata jubilarantinja, januarja pa Neža Urh iz Gozda. Te in vse pokojne tretjerednice in tretjerednike priporočam v toplo molitev.

V molitev želijo biti vključene naše bolne sestre v sv. Frančišku, ki jih je tudi nekaj in so nekatere že dalj časa v postelji.

Shod tega meseca bo zadnja nedeljo, t. j. dne 26. marca. Obenem so obljube tistih, ki so bili sprejeti lansko leto meseca februarja. Dobrodošli so tudi novi člani in članice!

P. S.

V **Kranju** imamo tudi tretjeredniško skupščino in sicer že dokaj staro. V letu 1938 se ni število udov nič pomnožilo, še zmanjšalo se je, ker je nekaj dobrih tretjerednikov umrlo, nekaj pa odšlo drugam. Pač pa je bilo v letu 1937 — 13 sprejetih, 9 jih je pa napravilo obljube.

Lansko leto smo šli na dva kraja — na božjo pot in na izlet. Božja pot je bila v Kamnik, kjer smo prišli ravno k sv. maši v Mekinje, kjer smo si ogledali lepo cerkev in znamenitosti in pa na Homec k Mariji. Molili in peli smo, pa tudi brez šale ni bilo. Tako se nam je dopadlo, da smo napravili še izlet na rob Bele Krajine — na Suhor in v sosednjo uniatsko župnijo Drago. Tamošnji gospod uniatski župnik nas je prav lepo sprejel in nam mnogo zanimivega povedal. Videli smo pa tudi revščino ondotnih

krajev. Bomo morali pač biti tudi mi potrpežljivi v raznih nadlogah, ko je drugje tako težko življenje. Nazaj grede smo se ustavili tudi v Novem mestu in v stiškem samostanu, kjer je umrl naš veliki vladika Dr. Jeglič.

Doma smo pa imeli 10 shodov. Na enem je govoril g. pater Kazimir Zakrajšek. — Čeprav pa ima gospod ime Kazimir, pa nam je vendar prav lepo govoril o ljubezni, ki se naj kaže tudi v malih stvareh.

Seje so bile samo 4 — Cvetja je pa samo 9. Bolj razveseljivo pa je, da se je ustanovil Evharistični zadostilni odsek, ki propagira zlasti zado-
stilno sv. obhajilo. Vsak dan je vsaj eno zadostilno sv. obhajilo, včasih pa seveda tudi več.

Stopiče pri Novem mestu. Tretjeredna skupščina v Stopičah praznuje obletnico smrti svojega voditelja gosp. župnika Franca Žitnika. — Nepozaben nam ostane naš voditelj, ki je tako uspešno in v duhu sv. Frančiška deloval v naši družini, tako v spovednici kakor ob vsaki priliki v življenju.

Upamo v božjo previdnost in smo uverjeni, da se spominjate v Vašem boljšem bivališču svojih vernih in udanih ovčic in se nas spominjate tudi v molitvi in prošnjah pri našem gospodu Jezusu. — Več naših članov je že odšlo po svoje nebeško plačilo, ostali pa čakamo verni in prosimo Vsemogočnega za blagoslovljeno zadnjo uro in srečno svidenje v blaženem onstranstvu. Ob priliki obletnice smrti se tretjeredna skupščina hvaležno spominja svojega pokojnega voditelja in mu kliče ob tej priliki »Slava njegovemu spominu.«

Predstojništvo tretjega reda v Stopičah.

Novo mesto. Letne duhovne vaje za našo skupščino bodo od 16 do 19. marca. Začetek v četrtek 16. marca ob 1/2 8 uri zvečer: Pridi Stvarnik Sv. Duh, nato pridiga in litanije Matere Božje. V petek in soboto 17. in 18. marca dvojno premišljevanje dnevno in sicer zjutraj ob 1/2 6 uri, zvečer pa ob 1/2 8 uri. Po jutranjem govoru sv. maša, po večernem pa litanije in blagoslov. V nedeljo 19. marca jutranji govor ob 1/2 6 uri, sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Zvečer ob 6 uri sklepna pridiga, papežev blagoslov, sprejem novih članov, obljube novincev, nato pete litanije Matere Božje.

Ali že imaš molitvenik »KRISTUS KRALJUI«?

Soglasna sodba vseh časopisov o njem je: molitvenik, kakor ga Slovenci še nismo imeli. — Kljub izredno bogati vsebini (1100 strani) lična in pripravnost oblika. Cene: 38 din, 44 din, 50 din in 66 din. Oskrbi si ga takoj pri vratarju frančiškanskega samostana v Ljubljani ali pa ga naroči po pošti pri upravi Cvetja, Ljubljana, Frančiškanski samostan.

Ali si zavrzel dopisnico, ki je bila priložena prejšnji številki? Poišči jo, ter preberi pazljivo, kar je na njej natiskano! Poizkusi srečo! Pridobi vsaj enega novega naročnika! Samo enega! Dopisnice nismo tiskali zato, da jih pomočete v smeti! Vse bi radi imeli vrnjene z imeni novih naročnikov!

Preberite vsi članek »Nova tretjeredna tiskarna« na strani 93, da boste vedeli, kaj pomenijo priloge!

FRANČIŠKOVA MLADINA

Godovanje p. Krizostoma. Zelo slovesno je ta dan praznovala Frančiškova mladina. Kdo je p. Krizostom, tako vsak ve! Ustanovitelj Frančiškove mladine je, in ravno 10 let je preteklo, kar je začel prelepo organizacijo Frančiškovih križarjev in Klaric. Ob priliki njegovega godu smo proslavili desetletni jubilej.

Na predvečer praznika 26. jan. so imeli svojo proslavo Veliki Frančiškovi križarji-dijaki in sicer v frančiškanski dvorani. Bili so povabljeni izbrani gostje: duhovniki, profesorji, bogoslovci, starši in prijatelji križarjev.

Veliki Frančiškov križar se je v vznešeni besedi spomnil prvih početkov križarske organizacije, kako je p. Krizostom iskal otroke in jih osvajal z vprašanjem: »Fantiček! Ali poznaš asiškega ubožca svetega Frančiška?« Ustanovitelju je iskreno čestital za god in mu izročil šopek rdečih nageljnov.

Nato so Veliki križarji občuteno odigrali zgodovinsko versko dramo »**Marijin vitez**«. P. Krizostom je bil ponosen na svoje fante in na sadove desetletnega dela.

Na praznik sv. Janeza Krizostoma 27. jan. je vsa Frančiškova mladina prejela sv. obhajilo med sv. mašo ob 1/2 7. uri zjutraj. Med sv. mašo so vsi prepevali, p. Krizostom pa je vodil petje. Pri sv. maši so stregli Veliki križarji v krojih.

Popoldne ob 3. uri pa so priredili proslavo Mali Frančiškovi križarji in Klarice. Klarica je izrekla voščilo. Sledila je pevska točka. Nato so križarji iz Marijanišča uprizorili pristrčno igrico: »Jaz gospod, sedem na en

Marijin vitez.

pot.« Kar prirede fantki iz Marijanišča, je vse dovršeno. Tako smo že navajeni. —

Nato so nastopile s svojo igro še Klarice. Pri popoldanski proslavi je bila zbrana vsa Frančiškova mladina.

Prva akademija za pripravo na kongres Kristusa Kralja.

Priredili so jo Veliki Frančiškovi Križarji v nedeljo 29. jan. ob 5. uri popoldne v frančiškanski dvorani. Akademija je imela sledeči spored:

1. Janko Moder: Kristus Kralj Slovencev. — Deklamiral Veliki križar.
2. Bachov koncert: Glasovir in violina.
3. Govor p. Krizostoma O. F. M.
4. Himna za Kongres Kristusa Kralja.—Zborna deklamacija: Veliki križarji.

5. Nagovor g. svetnika Kalana.

6. Sv. Tarcizij, mučenec presv. Evharistije. — Verska drama: Veliki križarji.

Ljubjančani so frančiškansko dvorano napolnili do zadnjega kotic-ka. V svoji sredi smo imeli tudi prevzvišenega škofa ljubljanskega dr. Gregorija Rožmana. — Akademija je prinesla lep moralen in gmoten uspeh.

»Jezičen dohtar« v konviktu. V nedeljo 5. februarja so nas prijetno presenetili gojenci našega serafinskega konvikta v Ljubljani. Povabili so nas na igro. Obednico so spremenili v dvorano. Postavili so vanjo ličen oder, da smo kar strmeli. Nastopili so gojenci z glazbenimi točkami. p. prefekt je pozdravil goste, nato pa se je prikazal »Jezičen dohtar.« Bila je res veseloigra! Nasmeljali smo se, da že dolgo ne tako. So pa gojenci res dobro igrali. Zelo posrečen je bil jezični dohtar, tudi trgovec ga je pihnil. Sodnika je bila sama resnoba in pravičnost. Neki siromak je tako jeclal, da se nam še zdaj smili. Pa še nekdo je izvrstno igral, ki ga pa ni pihnil, temveč »pihnila.«

O. STANKO MARIJA:

Iz misijonskega dela FMM na Kitajskem

»Seveda je kitajščina še vedno moja prva dolžnost, zato ne morem nikdar govoriti o dolgi noči ali o spanju; v kolikor nisem ob strežbi bolnikov, študiram neprestano in molim, in noč mine tako hitro. Ko se zjutraj po opravljenih redovnih vajah, ko se ob prejemu Kruha močnih in ob adoraciji okrepčam, vrnem domov, grem še h kitajski lekciji s profesorjem in ob pol 12 uri ležem v posteljo tja do popoldneva. Ker moram

imeti glavo na pravem mestu zaradi študija, si ne smem preveč kratiti počitka.

Predstojniki tudi hočejo, da se moram priučiti angleščine, ki mi pa ne gre posebno, ker mi manjka konverzacije, zato gremo 4 kitajske študentke še k angleškemu tečaju s kitajskimi visokoškoli dekliške univerze, ki je bila lani ustanovljena in ki jo vodijo naše predobre redovnice Presvetega Srca. Tako sem zdaj spet v polnem teku.

Mama, kar proč skrbi zaradi utrujenosti. Ko bi Ti vedela za Jezusovo velikodušnost, s koliko ljubeznijo in in nežnostjo vodi dušo, ki Mu je posvečena! O, jaz ne morem drugače, kot da Mu odgovarjam s svojo zvestobo in ne hrepenim, kot po tem, da kljub vsej svoji slabosti sodelujem z milostjo, s katero me, nevredno, obsipa neprestano. Moj Bog, ko bi vendar mogli vsaj malo doumeti neskončno ljubezen božjo, da bi se ji mogli izkazati hvaležni. Dalje časa ko uživam srečo redovnega poklica, bolj razumevam, kaj mi je storil, da me je izbral zase.

S študijem hitimo. Zdaj nas samo 6 belih sester obiskuje kitajski tečaj. Sestre Presv. Srca so morale odnehati, ker kot profesorice svoje evropske dekliške srednje šole ne utegnejo študirati kitajščine. Samo ravnateljica univerze mora nadaljevati z nami, ker ji je kitajščina krvavo potrebna. Če ostane pri starem, bomo morale še 2 leti študirati, — da bi nas namreč bilo mogoče zaposliti v kitajskih šolah — drugače bi zadoščevalo preje, saj že precej dobro klepetamo in se razumemo s Kitajkami. Da bi le mogle čim bolj pohiteti, da bi razbremenile uboge predstojnike, saj šola je tako draga in generalna mati hoče, da — nas 6 prvih — kitajščino popolnoma obvladamo, ne samo na pol.

O novi univerzi, prvi katoliški dekliški na Kitajskem, naj še nekaj omenim. Poslopju, — na božičnem pismu je slika —, je prizidana zdaj obširna moderna univerza, za katero prihajajo kritja iz Evrope. Vodijo jo naše dobre gostiteljice, sestre Presv. Srca, profesorji so seveda laiki-Kitajci, sestre imajo pa nadzorstvo in tečaje evropskih jezikov. Šola pripada shanghajski jezuitski univerzi in je za procvit katolištva največjega pomena. Kolikim izobraženim mladenkam bo zasijala tu luč resnice.

Kaj pa me? — Naša dobra mati provincialka, ki me je lani tako materinsko sprejela, je odpotovala v Rim h generalnemu kapitlju: zdaj bo vse spet pošteno preračevano; najbrže bo kaj tudi z nami ukrenjeno, saj vso večnost vendar ne moremo ostati tako in v nadlego našim predobrim sestram Presv. Srca, ki nam že eno leto izkazujejo toliko nesebične ljubezni. Da bi se vrnil domov (t. j. v od Japoncev zasedeni samostan in lastno bolnišnico), še ni nobenega upanja. Ravno predvčerašnjim nas je m. prednica poslala štiri k nam domov iskat nekaj stvari. Moj Bog, kako žalostno! V našem samostanu so v celicah vojaki in njihove bolničarke — sama mlada japonska dekleta — in uganjajo svoje neumnosti. V vseh 5 hišah naše bolnišnice, v kolegiju, v od Japoncev postavljenih barakah je vse polno, polno: nad 3000 Japoncev je zdaj tu in na mestu naše bolnišnice Presv. Srca je nastalo celo japonsko mesto. Do zadnjega časa so spoštovali vsaj kapelo, — veliki kip Presv. Srca še vedno kraljuje na glavnem oltarju —, toda pred kratkim so, o, in to je najbolj žalostno, udrli tudi vanjo in z izvrševanjem svojih ostudnih početij kapelo, v kateri je bila toliko časa moljena in ljubljena Evharistična Ljubezen, oskrunili! Predrznježi ne kažejo nobenega znaka, da bi hoteli zapustiti in nam izročiti, kar je našega in mi ne moremo prav ničesar kot čakati, da božja Pravica poseže vmes. Zato pa tembolj molimo. Ljubimo in zadoščujemo Presv. Hostiji v naši kapeli. O mama, ko bi Ti bila samo enkrat pri nas v noči prvega petka ob izpostavljenem evharističnem Soncu! (Se nadaljuje).

P. HUGO:

A) SPLOŠNI

Z orožjem molitve proti brezboštvu

Sicilski škofje so za pretečeni prvi teden v novembru odredili zadostilne tridnevne proti propagandi brezboštva. Med tridnevnic, ki so jo imeli v vsaki župniji, so verni pristopili k skupnemu, spravnemu sv. obhajilu. Zadnji dan je bila ob 5. pop. po vseh cerkvah pravna ura molitve, nato pa zadostilna procesija. Molitev je pač naše najmočnejše orožje, ki je končno vedno zmagovito.

»Specialistinja v ateizmu.«

To »častno« odlikovanje je bilo priznано voditeljici komunističnega ženstva v Sovjetiji sodružici Čerbaševi. In to kot nagrada za njeno delo »Mednarodno cerkveno časopisje v boju zoper ateizem.« Žena ne preide tako hitro v protiverski tabor, če pa preide, je gorja v protiverski gonji kot moški.

Zopet eno framasonsko gnezdo razdrto

Čehoslovaška je po razsulu Avstro-Ogrske postala obljubljenata dežela framasonstva. Tajno jim je tam že pred vojno šlo žito lepo v klasje. Saj je bilo že prej 18 framasonskih lož na delu. Po vojni se jim je pridružilo 14 novih. Vseh je bilo tedaj 32 in od teh 10 čeških s 400 člani ter 22 nemških s 1483 člani,

med katerimi so bili posebno Judje dobro zastopani. Vse lože so bile v milosti pri vladi, ker sta bila oba dosedanja predsednika Masaryk in Beneš sama framasona. Masaryk je ob neki priliki dejal, da bo iz Prage izžarevala nova framasonska luč v svet. Tako neusmiljeno obrezana Čehoslovaška je zdaj tem krtom razdrta toplo gnezdo in hoče na verski podlagi graditi svojo novo bodočnost.

V zavetje resnice in miru.

Vrhovni poveljnik japonskega zračnega brodograjskega general Tokugawa je prestopil v katoliško cerkev. Izhaja iz stare družine, ki je dala že veliko strupenih nasprotnikov katolicizma in krščanstva sploh. — V tokijski karmel, v katerem je že deset Japonk, je vstopila hčerka vrhovnega dvornega maršala grofica Chahimati ki je pred par leti postala katoličanka. — Slovita nemška pianistinja, konvertitinja Frida Dierolf je postala klarisa v Fiesole pri Florenci. Pač plemenite duše, ki so za resnico in uteho srca pripravljene na vse žrtve.

Nova apostolska delegatura.

Sv. stolica bo imela poslej v Angliji svojega stalnega delegata. V cerkveno-pravnem smislu je apostolski delegat domala isto kot apostolski nuncij. Njegov posel je nadzirati ves aparat katoliške cerkve v dotični državi in sv. očetu o tem poročati. Ker pa pri dotični vladi ni a-

kreditiran kot papežev poslanik, kar so le apostolski nunciji, se tudi ne imenuje nuncij, ampak delegat. Delegatione so v državah, ki niso v diplomatski zvezi z Vatikanom. Anglija doslej niti svojega delegata ni imela, menda radi sorazmerno malega števila katoličanov. Zdaj ga je dobila v osebi rektorja angleškega kolegija v Rimu, Msg. Viljema Golfrey, ki je bil obenem povzdignjen za naslovnega nadškofa.

Dobra znamenja za Francijo

Vladna Francija je sicer še vsa pod vplivom framasonstva. A v ljudstvu, še posebno med inteligenco, se vedno bolj javlja verski preporod. Vladnim krogom to ni skrito. So začeli tudi računati s tem. Par dokazov k temu iz zadnjega časa: Sodna oblast je vzela v zaščito obpoptna znamenja, ki kulturnobojne elemente tako v oči bodejo, da jih kar sami odstranjajo. Akademija za lepo slovstvo in umetnost je naslovila na francoskega poslanika pri angleški vladi poziv, naj posreduje, da bo cerkev božjega groba v Jeruzalemu, ki je v kritičnem stanju, čim prej v prvotni obliki prenovljena. Pri zadnjih senatnih volitvah v oktobru so trije najhujši protiverski hujskači propadli in katoličani so dobili več zgubljenih postojank nazaj. Palmo so odnesli katoliški desničarski republikanci.

B) REDOVNI

Nismo ga še panali.

V nedeljo 22. jan. smo blagoslovili našo tiskarno. Še med blagoslovom sem opozoril celebranta preč. P. prov., naj ja dobro poškropi vse kote. Kajti v vsaki tiskarni si tiskarski škrat izgovori svoj kot. Pa ga kljub temu nismo panali. Še prav pošteno nam je to pozornost izplačal. Zvečer istega dne, ko smo mislili, da bo po zadnjih popravkih vse v redu, je prilezel, kdo ve iz katere luknje ir. se znesel nad stavkom in nami.

Fa se ni zadovoljil samo z muhami. Kar glave je začel sukati in sekati. Tako je pri uvodnem članku mesto: »Oj ta mi bo svetila... naredil: Oj ta mi bo zazvonil...« Brat Jurij ga je tudi preveč v oči bodel, da bi pri miru pustil njegovo življensko zgodbo. Ga bomo skušali bolj trdo prijeti, da nam ne bo še kake taku užagal. Še muh mu ne privoščimo preveč.

Prijatelji sv. Frančiška

Tako se imenuje neko društvo francoskih umetnikov raznih strok. Med njimi najdemo svetu dobro znana imena: Maurice Brillant, George Desvollieres, Jacque Herissaiy in več drugih, Frančišek, igrec božji in božji veseljak, pesnik »sončne pesmi« je tisti magnet, ki jih je združil. Veselja, katerega je njegova serafinska duša tako prekipevala in ki ga je v današnjem svetu vedno manj, se jim je zahotelo. Medsebojno si na svojih sestankih prizadevajo dvigniti njegov termometer in ugibajo, kako bi ga kot njegovi apostoli s peresom, čopičem dletom dvignili tudi drugim. Od časa do časa radi skupaj poromajo na kako Fračiškovo božjo pot. Najrajši seveda v našo serafinsko sv. deželo sončno Umbrijo, posvečeno po Frančiškovih stopinjah.

Gospod ti daj mir!

To je bil Frančiškov pozdrav vsa komur, ki ga je srečal. Blagovest miru, notranjega in zunanjega, je bila vedno lastna vsem pravim Frančiškovim otrokom. Odmev te dedovane blagovesti miru je ustanovna sv. maša italijanskih tretjerednikov za ohranitev mednarodnega miru. Na Ara coeli, naši materi cerkvi v Rimu, se bo brala vsak mesec ob kar moč obilni udeležbi tretjerednikov in drugega pobožnega rimskega ljudstva. Po znanem monakovskem sporazumu, ki je v zadnjem trenutku odvrnil novo, kdo ve, kako vojsko, so jo ustanovili.

Nova tretjeredna tiskarna

Slika vam kaže poslopje naše nove tiskarne na Rocnem pod Šmarno gor. Ob drugi priliki bomo prinesli sliko notranjosti. Torej res je: tiskarno imamo. Že davno prej bi jo morali imeti in tretji red bi ne bil tako pozabljen, malo poznan in zapostavljen, kot je. O tretjem redu nimamo Slovenci še nobene literature, razen drobne knjižice p. Mavricija Teraš-a

O. M. Cap. Pač nismo mogli, ker je tisk predrag in so časi preslabi. V tem oziru je s tiskarno narejen prvi veliki korak naprej. Lastna tiskarna nam daje upanje, da gre slovenski treji red velikim cvetočim časom nasproti.

Toda tretjeredniki! Vi ste tisti, ki morate to razumeti. Tiskarna je vaša in jo morate pomagati postaviti ter jo podpreti, da se mlada stavba ne podre. Vsakdo ve, da tiskarna stane mnogo. Ne upali bi začeti, ako bi ne vedeli, kako so naši tretjeredniki dobri, če bi ne bili prepričani, da so vsi slovenski tretjeredniki res pravi apostoli katoliškega tiska. Kar vidimo vas, kako ste navdušeni in kako ste ponosni pri misli in pri zavesti: **SVOJO LASTNO TISKARNO IMAMO.**

Še več vemo o junaški armadi sv. Frančiška namreč: da boste radi vse žrtvovali za tiskarno. Saj ste vedno pomagali po svojih močeh, kadar je šlo za kakšno važno zadevo.

Tej številki Cvetja smo priložili delnice za novo tiskarno. Deleži so razdeljeni tako, da bi res lahko vsak prinesel svojega in sicer po svoji moči. Deleži so po 5, 10, 25, 50 in 100 dinarjev. Kdor pa daruje 1000 dinarjev, bo vpisan za ustanovnika tretjeredne tiskarne. Svoje darove pošljite po priloženi položnici. Ako deleže napišete in pošljete na upravo Cvetja, jih bomo dali vezati v posebno knjigo, da bodo pozni rodovi vedeli in videli, kakšne so bile vaše žrtve za tretjeredno tiskarno.

Bolj plemenitega dela za katoliško stvar si ne morete misliti, kot je ustanovitev katoliške tiskarne! Zato, tretjeredniki, z veseljem prinesite in pošljite svoje prispevke! Vsak najmanjši dar je dobrodošel. Tiskarna je vaša — dali boste sebi!

Zahvale

M. B. iz Ljubljane se zahvaljuje presv. Sreču Jezusovemu in služabniku božjemu škofu Frideriku Baragi za uslišanje v važni zadevi.

S. F. se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu za važno uslišanje. V zahvalo daruje 10 dinarjev za kruh sv. Antona.

In naj molijo za mrtve ...

(Sv. Frančišek As.)

† **P. Matej Vidmar, O. F. M.** V našem samostanu v Kamniku je umrl dne 25. januarja t. l. preč. P. Matej Vidmar. Rojen je bil v Beli krajini v Semiču 27. 9. 1870. V red je stopil l. 1886, slovesne obljube je napravil 1891. in pel novo mašo l. 1893.

Lepa je bila njegova življenska pot. Poznan je bil kot voditelj III. reda, katehet v raznih šolah in kot pridigar. Njegove službe so bile v Novem mestu, Ljubljani, Kamniku in Mariboru. V vseh teh samostanih je bil tudi gvardijan. Njegov značaj je bil izredno mehek, bolj nagnjen k srčni ljubezni do Boga kakor k spoznanju Njega, a vendar je znal s svojo nežnostjo mnoge pritegniti. V mlajših letih je bil

silno živahen. Bil je prvi katehet v uršulinski šoli v Mekinjah, kamor se je pred smrtjo še enkrat povrnil, da bi tam tudi svoj tek dokončal. Zadnja leta pred smrtjo je slovel v Kamniku kot dober spovednik, zato pa je bila njegova spovednica vedno oblegana. Bil je zelo priljubljen.

Že pred 4 leti je začel pešati in vidno je šlo z njim navzdol. Vedno je bil kljub hudi bolezni, omehčanju možgan, še včasih prav dovzeten za šalo in smeh. Ker je bil mnogo let tudi organist, mu je pesem ostala zvesta spremljevalka. Ko že ničesar več ni mogel, tudi že govoriti ne, je še prav rad sledil kakemu napevu, ter ga sam še prepeval. V težki bolezni, ki se je vlekla v neskončnost, je pogosto vzdihoval: »O Marija, pomagaj!« Sestra smrt ga ni našla nepripravljenega, dokler je mogel, je prejemal sv. obhajilo. Odrešila ga je, trudnega potnika. Oče njegov mu je šel malo prej pripraviti nebeški sedež star 100 let.

Sveti oče Frančišek naj ga sprejme v zборе zveličanih sobratov, Jezus Gospod naj mu bo plačnik.

P. France Ačko.

† **Fr. Tomaž Perovšek O. F. M.** Dne 12. jan. je umrl v Jeruzalemu v samostanu sv. Odrešenika frančiškanski brat laik fr. Tomaž Perovšek. Rojen je bil pri Sv. Gregoriju pred 67 leti. V frančiškanski red je stopil v Ljubljani pred 36 leti. Že kot mlad brat laik se je priglasil za Sv. Deželo, kjer je preživel dolgih 31 let. Zadnjih 25 let je bil vedno v istem samostanu in sicer pri Sv. Odrešeniku v Jeruzalemu. Tu je opravljal ves ta čas službo zakristana. Zaradi svoje ljubeznivosti in postrežljivosti je bil od vseh ljubljen in spoštovan. Domači patri in duhovniki-romarji ga bodo zelo pogrešali. Letos na praznik Sv. Treh Kraljev je bil še v Betlehemu pri cerkveni slovesnosti. Domov se je vrnil bolan. Dobil je vnetje pljuč. Za smrt ga je previdel slovenski frančiškan p.

Adolf Čadež. Ves vdan v voljo božjo je izročil svojo dušo Stvarniku, kateremu je vse življenje tako zvesto služil. Pokopali so ga na frančiškanskem pokopališču na Sionu v bližini dvorane zadnje večerje. Pogrebno sveto mašo je opravil za njega hrvaški frančiškan o. Ivan Frankovič. Počivaj mirno poleg božjega groba!

† župnik Evald Vračko.

Dne 16. I. 1939. je v obmejnem št. Ilju umrl tamošnji dolgoletni župnik g. Evald Vračko. Bil je neustrašen borilec za versko in narodno stvar in zvest sin sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Rojen je bil iz vzgledne učiteljske družine pri Sv. Lenartu nad Laškem. V mašnika je bil posvečen l. 1901. Obmejno faro v št. Ilju je vzorno vodil skozi 30 let. Za vse mu bodi dobri Bog bogat plačnik!

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara léta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko pre-skrbljen!«

G l a v n i p o g o j i za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega poja- snila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Pax et bonum«, Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

1. Ali lahko prepustim svoje vplačane zneske svoji bližnji sorodnici, ker se nameravam v kratkem poročiti in dobim moža, ki bo imel krasno pokojnino?

To prepuščanje drugim je po osnovnih pravilih Podpornega odseka nemogoče. Pač pa lahko napravite takole: z ozirom na svojo bližnjo poroko, vsled katere boste oproščeni vseh skrbi za svojo bodočnost, lahko Podpornemu odseku javite, da iz njega izstopate, ter zahtevate, da vam sporočijo, koliko dobite lahko izplačanega, kar ste bili morda preveč vplačali in dve tretjini že vplačanih in zapadlih zneskov, ter potem določite, kateri vaši sorodnici naj to vpišemo v dobro ali pa ji izplačamo. Na ta način bo zadeva rešena v skladu s pravili Podpornega odseka in bo nedvomno tudi vam s tem ustrezno.

2. Kaj bo s Podpornim odsekom III. reda, ako bi se politične razmere v Evropi tako spremenile, da bi se z Jugoslavijo zgodilo kaj podobnega, kakor se je zgodilo s Čehoslovaško republiko?

Sicer je to vprašanje tako, da spada bolj v kak političen časopis, kakor pa v naše Cvetje, toda ker dobivamo od vseh strani toliko pisem s temi in podobnimi vprašanji, zato smo dolžni odgovoriti, kolikor nam je pač mogoče.

Kdor je prebiral dnevno časopisje, je lahko spoznal, da imamo v Jugoslaviji resno voljo urediti narodnostno vprašanje v smislu širokih samouprav, približno tako, kakor je to urejeno sedaj v sorodni slovanski državi Čehoslovaški. Vrhutega smo v najlepšem prijateljstvu z vsemi sosednjimi državami, tako da se nimamo zaenkrat pravzaprav ničesar bati. Premoženje Podpornega odseka je prav tako varno ali pa v nevarnosti, kakor premoženje vseh drugih sličnih zavodov n. pr. zavarovalnic, pokojninskih zavodov, bank, zasebnih posestnikov itd., zato je v tem oziru vsak strah čisto nepotreben. Kakor sedaj plačujemo mesečne zneske v razne druge države, kjer bivajo Slovenci, tako bi se zgodilo tudi v slučaju kakršnekoli spremembe.

Člani Podpornega odseka se zavedajo ali bi se vsaj vedno morali zavedati, da so vsi vplačani, pa še ne izplačani prispevki članov skupna last plačujočih članov, ki ostane vedno nedotaknjena, kakor to določa 11 člen splošnih pogojev Podpornega odseka. Po istem enajstem členu je tudi določeno, da bi v slučaju, če se Podporni odsek III. reda razpusti — če bi ga n. pr. državna oblast prepovedala, za kar pa ni najmanjšega povoda in je tudi vsak strah nepotreben — tedaj torej imajo člani Podpornega odseka pravico, da se jim vrnejo vplačani, pa še ne izplačani prispevki. Zato je lahko vsak član tozadevno brez vsake skrbi. Uprava Podpornega odseka se vedno zaveda, da ni lastnica vplačanih prispevkov, ampak da jih le upravlja za člana.

DAROVI

Za frančiškanske misijone iz Maribora: Kotnik Anton nabral 913 din; Neimenovani 507.75 din; po 100 din: Smolnik Marija za krst otroka na ime »Marija«, Božič Danica; po 50 din: Šuman Ivan; po 24 din: sestre Stupan; po 20 din Gorjup Terezija, Vodopivec Neža, Žebot Marija; po 17 din: Blažič Ivana; po 10 din: Neimenovana, Müller Marija, Ačko Alojzij, Slaus Kristina, Lah Antonija, Capl Marija.

Iz raznih mest: Tretji red v Novem mestu 2.150 din; Tretji red pri Sv. Trojici v Slov. goricah 250 din; Tretji red šiška (župnija) 230 din; Neimenovana za krst poganskih otrok: Marija, Terezija, Anton in Samuel 300 din; Sv. Trojica (nabrali otroci) 154 din; Franč. samostan Brežice 107.50 din; Sv. Trojica po p. Ildefonzu 100 din; Letnik M. 100 din; po 50 din: Ranko Ana, Družović Jožef, Neimenovana po ž. u. Sv. Lovrenc na Dr. polju; po 20 din: Mrhar Cecilija, Bergant Marija, Neimenovana; po 15 din: Šimčič Pavla, Sfiligoj Ivana; po 12 din: Lavrin Marija in Janez, Srebot Ivan in Ana; po 10 din: Bister Frančiška, Šober Roza, Presetnik Marija, Svete Neža, Hren Karolina; 5 din: Golič Ana. — Joško in Marija Mesar sta darovala kepo štanjola.

Za armado sv. Križa iz Maribora: Neimenovani 1000 din; Kotnik Anton nabral 543 din; Gleinzer Frančiška nabrala 243 din; Marko Terezija nabrala 100 din; Očko Frančiška 50 din; Irgolič Marija 20 din; po 10 din: Štumbeger Martin, Šanperl Marija, Čap Marija; po 5 din: Čeh Katarina; po 4 din: Murko Viktor.

Iz Ljubljane: Strahovnik Marija 50 din; po 25 din: Jalovec Marija, Kovačič Marija, Očakar Marija; po 10 din: Gorše Marija, Črček Marija, Kovačič Ana; Črne Frančiška 5 din.

Za večno luč v kolegiju: Dve neimenovani vsaka po 10 din.

Darovi za tiskarno:

1100 din je daroval III. red v Ljubljani; po 1000 din: III. red v Kamniku, neimenovana iz Ljubljane; po 100 din: III. red Brezje; po 60 din: neimenovani po fr. Rajmundu; po 50 din: Gričar Marija, Alič Ivanka; po 35 din: Kastelic Frančiška; po 30 din: Polovne Polona; po 20 din: Neimenovana, Podlpec Nežka, Zupančič Terezija; po 17 din: Dr. Lavrenčič Matija; po 15 din: Dr. Snoj Andrej, Vode Frančiška; po 12 din: Neimenovani; po 10 din: Čop Marija, Persche Albina, Podjed Ivan, neimenovana; po 5 din: Robič Helena, Abramič Marija, Arnež Marija, Bartel Ana, Rus Francka, Strniša Marija, Ambrožič Marija, Mastnak Maks, Prašnikar Marjeta, Gale Elizabeta, Pestotar Franja, Rus Marija, Galovič Neža, Simonič Marija, Brezigar Marija, Skerlep Albina, Pestotnik Frančiška, Košir Frančiška, Zupan Neža, Velkavrh Ana, Šircel Marija, Dolen Frančiška, Blaznik Marija, Kavče Justina, Gorišek Marija, Očakar Marija, Papež Marija, Pečenko Ivana, Pukšič Elizabeta, Perat Ivana, Rant Marija, Bogelj Angela, Virgent Cilka, Vidmar Olga, Vidmár Ana, Verbajs Uršula, Vode Ana, Zupan Ana, Završen Terezija, Zupančič Roza, Zalaznik Marija, Zavrli Marija, Zadnikar Marija, Šolar Marij, Krilj Franja, Sadar Marjeta, Šarc Marija, Vidic Marija, Vavpotič Cecilija, Kranjc Ivanka, Sajevic Ana, Molk Helena, Gregorič Ivana, Kurent Frančiška, šegotin Antonija, Jurjec Ivana, Nakmetič Marija, Repolusk Jože, Mlinarič Julijana, Kovačič Marija, Rogelj Angela, Romih Marija, Rode Jerica, Sajevic Angela, Šuln Alojzija, Šober Marija, šetina Jera, Strajner Marija, Tuzili Ana, Tomažič Lojzka, Virgent Marija, Brezovšek Justina, Bregar Uršula, Bergant Micka, Cafuta Marija, Dolinar Katarina, Dovjak Marija, Gabruč Uršula, Gutnik Frančiška, Hrovat Jožef, Istenič Marija, Jerman Pavla, Jakša Marija, Končar Josipina, Lampič Marija, Sagadin Minka, Lušicki Marija, Vodel Adolfin, Vilfan Marijana, Bezljaj Franica, Hanak Roza, Kratohvil Agnes, Kleč Karla, Rant Marija, Hafner Lovro, Humek Marija, Bartol Ivanka, Nagode Neža, židan Marija, Zajec Blažica, Jarc Marija, Šolske sestre v Mariboru, Vrtovec Milan, Schubert Angela, Lavtižar Uršula, Poteko Neža, Colnar Ana, Straus Jožefa, Falež Ivana, Avsenik Frančiška, Bajda Marija, Črček Terezija, Golob Marija, Hočevar Metka, Janc Marija, Jazbec Pavla, Jenko Helena, Jošovec Marija, Kanonik Francka, Lipar Nežka, Livk štefka, Pavc Pepca, Per Ivana, Pušner Julijana, Rems Ivanka, Rus Marija, Senčar Ana, Simončič Marija, Smodej Lojzka, Sredenšek Marija, Zaplotnik Marija; po 4 din: Grčar Franica, Neimenovana; po 3 din: Kolšek Julka, Kos Frančiška, Bečaj Marija, Burkl Marija, JukAna, Kočar Jožefa, Modic Marija, Starkl Ivanka, Zalaznik Amalija, Pavlin Cecilija; po 2.50 din: Marolt Marija, Šprung Terezija; po 2 din: Dular Marija, Kusler-Kerže Potočnik Marija, Petkovšek Marija, Rajhel Milka, žvegič Marija, Fiale Minka, Osterman Franc, Vrebost Jožef, Jakomin Frančiška; po 1.50 din: Grom Franc; po 1 din: Dolinšek Uršula, Grom Franc, Pihlj Marija, Rancinger Franja, Jelenc Iva, Kocutar Terezija, Kolbezen Leopold, Rode Marija, Kukovič Marija, Plajer Marija, Bauer Adolfin, Lončar Franc, Šemrov Frančiška, Drogenik Cilka, Lotrič Marija, Pirc Alojzij, Zorman Ernestina.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrđijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalična peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.